

*„Poetul tristeților noastre, așa îl
numește fratele Păunescu.
Iar eu adaug, ca să rămână semn, că
tînărul acesta infinit,
ce scrie fluturilor așa cum nu mai scrie
nimeni în ziua de astăzi,
ne mîntuiește cu fiecare epistolă.
Totul e să merităm...”*

Fănuș Neagu

Te scoli dimineța, îți faci în lene patul așa cum îți faci și viața, te primești ca pentru cine știe ce mare întâlnire, îți treci degetele prin păr în loc de pieptăn și, cu o tristețe iremediabilă, te arunci în stradă, printre lumea cu privirea în pământ, în ziua asta ca o primăvară răvășită.

Aștepti cuvinte, semne, minuni, fluturi pe umăr, un glas, orice, orice, absolut orice care te-ar trezi, care ți-ar putea reaminti că încă ești viu, că încă mai ai timp...

Nimic nu vine și, dacă vine, atunci sosește prea târziu...

Pe avataruri văd fărîme de păr și buze ce, peste cîteva ore, printr-o zi de o primăvară răvășită, vor flana și ele pe străzi, în orașe vechi, printre oameni cu privirea în pământ, așteptînd marea întâlnire, aranjîndu-și în grabă, cu degete-

le, părul, primenindu-se, aruncându-se într-un pat atât de ordonat cum le este și viața...

O să vină timpul să mă uiți, să privești cerul înrămat și să te gîndești la cîți pași și cîte cuvinte s-au topit între noi.

O să stau cuminte și bătrîn, cui-bărit lîngă sobă, ascultînd în surdină muzică, sorbind cu paiul lacrimi de pe zid.

Dincolo de ușă vor urca degete, și pași, și priviri, întotdeauna altele, pe mereu aceleași scări tocite.

O să mă gîndesc și atunci la tine, ca și acum, blînd, în tăcere, încercînd să descopăr, ca într-un vechi Atlas, ținuturile secrete ale sufletului tău.

O să rămîi la fel, frumoasă, miro-sind a ceai, a dragoste și a vînt...

O să vină timpul să mă uiți și ce frumoasă va fi atunci redescoperirea...

Nu-i nevoie de pași cum nu este nevoie nici de cuvinte iar șoaptele, dacă ar exista, ar distruge totul.

E de ajuns să clipești încet, ca să nu răvășești cu genele aburul albastru, și voi ști dacă totul este în ordine, dacă pot întinde mîna spre tine, dacă drumul va fi greu și friguros, dacă voi găsi cartea deschisă, cu o frunză de lămîiță în loc de semn...

Te voi privi îmbujorată, suflet ascuns de mănuși, îți voi dezlega cu grijă șireturile nesfîrșite și mov și le voi da drumul să se desfășoare în voie pe străzile burgului...

Într-un tîrziu tu, cu mîinile ascunse cuminte la spate și cu scortisoară pe buze, vei deschide ochii și, fără niciun cuvînt, îmi vei prinde fluturi pe umeri.

Apoi vom înlemni un timp așa, tu
într-un balon de săpun de lavandă, eu
flutur bătrîn și peltic...

Va fi iarăși noapte. Va fi bine.

Fără îmbrățișări. Fără șoapte. Fără cuvinte. Fără urmele pașilor tăi prin zăpada albastră.

Nu va mai exista nici lehamitea de dimineată ce te obligă să te dai dracului jos din pat și să-ți mai ratezi încă o zi din viață, nici întrebări, nici haina ta roz.

Doar un univers înghețat. Felinare. Scrisori ce niciodată nu vor mai fi deschise. Linii de cale ferată. Locomotive în care am călătorit cândva, astăzi abandonate prin depouri. Coji de seminte. Mănuși.

Va fi iarăși noapte. Va fi bine!

Miercuri, după ce am plecat de la tine, în drum spre ceea ce, tehnic vorbind, ar trebui să numesc „casă”, mă gîndeam că ar trebui să-ți scriu, să-ți spun - fie și numai în cîteva rînduri - părțile nerostite ale sufletului meu.

Mi-am alungat gîndul acesta căci promisesem, cu ceva timp înainte, să mă opresc, să nu mai epistolez cu nimeni, să nu mai particip la îmbîcsirea blogurilor, foilor, zilei...

S-a întîmplat însă taman atunci, în timp ce mă aflam în mașină și frunzăream o carte, după cum mi-e obiceiul, ca privirea să-mi cadă pe două cuvinte dintr-o lungă scrisoare a lui Heidegger către Hannah Arendt: „Ascultarea eliberează!”

Nu o să stau acum să filosofez pe tema asta, deși oferă extrem de multe interpretări și mi-ar face plăcere să di-

secăm împreună cuvintele lui H. Este trecut de ora două din noapte și prefer să mă las în voia ideilor mai molcome și a Sonatei pentru pian (nr. 14, cea cu Luna) a lui Beethoven.

Însă nu pot să trec peste rîndurile astea dintr-o epistolă de amor fără să mă întreb de ce mi-au apărut în față tocmai într-un asemenea moment, de ce după discuția cu tine, de ce, ascultându-mă, eliberat, am reînceput să pun, să-ți pun, cuvinte pe hîrtia asta numită atît de imprecis e-mail?

După cum cred că ți-am mai spus, asemeni omului sfîrșit al lui Papini, de felul meu sunt ceva mai retras, nu leg multe legături în viață, iar cele pe care încă le întrețin sunt esențiale pentru mine. Pasul către tine l-am făcut cu acest gînd atunci cînd l-am făcut fiindcă, dacă nu aș fi simțit o oarece afinitate - de orice ordin vrei tu - către tine nu ți-as fi deschis în veci ușa.

M-am pus deci în palmele tale știind totul despre tine dar, în același timp,

neștiind nimic esențial. Poate că nici n-ar trebui să știu, de vreme ce nu tu ești cea analizată (cuvînt brutal și cam nepotrivit aici dar nu găsesc altul la ora asta).

Sincer să fiu, habar n-am ce am realizat eu în toate aceste ședințe. Știi doar că, de foarte multe ori, am plecat de la tine cel puțin la fel de încercănat, de trist și de înghețat cum sosisem. Și asta m-a eliberat și m-a făcut să ajung la următoarea zi de miercuri, la următoarea oră, la următoarea săptămîină, la următoarea lună...

Habar n-am cam ce gîndești tu despre mine acum. Îmi tot spun că, probabil, crezi că sunt vreun nebun ce amenință lumea că se sinucide ca să impresioneze și ca să obțină jucăria dorită. Poate oi fi nebun (chiar și clinic) dar nu vreau nici să obțin ceva și nici să impresionez. N-am ce obține. N-am ochi lîngă mine ca să lăcrimeze.

În tot acest timp, de cînd ne-am cunoscut, poate am făcut multe greșeli

dar un singur lucru nu mi se poate imputa: sinceritatea.

Am fost sincer cu tine. Am fost uneori contradictoriu de sincer. Nu m-am temut să vin pe scaunul ăla din fața ta, să urlu dacă îmi venea să urlu, să desenez dacă asta aveam chef, să sar dintr-una în alta, să mă așez pe jos, la două palme de foile și creioanele tale colorate... Am fost eu.

Dar nu am putut să cred că moartea mea spirituală va veni înaintea de cea fizică.

Iată însă că am ajuns aici.

Iată că scriu din nou, deși am jurat să nu mai scriu decât articolele pentru ziar, ca să explic, ca să îți explic de ce doresc ca ieșirea mea din lume să vină cât mai curînd.

Asta nu ține nici de niciuna din persoanele pe care le cunoști. Dacă vrei nu este din cauza lor ci datorită lor.

Dacă omului îi mai rămîne măcar puțină cinste, puțină fărîmă de obraz nepătat, atunci cred că este musai ca a-

tunci cînd simte că-i sfîrșit, că este doar o umbră a ceea ce a fost cîndva, să se retragă, să predea ștafeta. Cum a făcut Irinel cînd Doinaș s-a stins sau, și mai exact, cum au sfîrșit soții Taru, imediat după Revoluție.

Te rog să mă crezi că, dacă aș avea curajul, m-aș arunca și eu într-o cadă în care am pus strategic un uscător de păr bine înfipt în priză. Nu o să o fac, știu asta, fiindcă sunt laș și aici și fiindcă prefer variantele mai cumiți, gen Sylvia Plath.

Aici este noapte, singurătate și frig. Cunosc deci prea bine senzația ca să mă sperii de ea Dincolo.

Peste pianul lui Beethoven rămîne doar oribila senzație a zilei, a faptului că ești obligat să te ridici din pat, să-ți iei în grabă medicamentele, să faci corecturi idioate pentru articole de nimeni citite cînd tu, vorba lui Cioran, „ai vrea să stai de vorbă cu îngerii”...

Sunt obosit dragule.

Foarte obosit.

Toată povestea asta în care m-am aruncat acum 18 ani aproape nu a dus la nimic. Cărțile se vor stinge și ele, trebuiau lăsați copacii în picioare. Fiul meu ar fi existat probabil undeva, în Mongolia sau mai știu eu unde, la fel de frumos, de încăpățânat, de strălucitor.

Undeva, într-un colț de lume, sunt convins că ar fi existat pînă și ea, la fel ca acum, irascibilă și explozivă, cu sufletul ca o rodie strivită.

Cu sau fără mine lucrurile, oamenii, cerul ar fi existat și vor exista.

Nu am vrut decît, vorba lui Noica, să pun „o haină nouă pe lume”... De unde să știu eu că aici se poartă nudismul?!

Ți-am scris mult, poate mai mult decît aș fi dorit. Nu știu dacă ai înțeles tu mare lucru din rîndurile astea cum nu știu de ce mama naibii m-ai chemat mîine deși stabilisem să încheiem totul aici. Habar n-am dacă rîndurile astea o să le trimit acum sau o să aștept pînă mîine, ca să le furișez în mailul tau cu cîteva minute înainte de ora 17...

Nu știu...

Sunt obosit dar îți mulțumesc și
te îmbrățișez.

Într-adevăr, ascultarea eliberează.

Și, culmea este, că, din cauza în-
tîlnirii noastre, cîndva vei fi și tu cu ari-
pi deschise.

Locuri prin care n-am mai fost de aproape 20 de ani...

Camera de hotel de-un verde vomitiv. O carte pe un pat. Filme vechi și triste. Cafeneaua. Bilele de biliard. Scările. Orașul vechi. Receptionera, tolănită pe vreo patru scaune, învelită șui cu o pătură roasă.

Un taxi. Mașina prinsă pe ultima sută de metri. Ceață. Copaci înmuiți în confetti. Drumul mov spre un incert „acasă”.

Sophie Zelmani. Leonard Cohen.

Tu - omul cu cei mai frumoși și triști ochi pe care i-am văzut vreodată!

Mai ții oare minte nopțile când, răvășită de atîta culori ale inimii, ieșeai prin burg, cu globuri prinse în păr și portocale proaspăt fierte în lapte, să cădelnițezi șoapte și arome zidurilor... văzduhului... iernii?

Ori îți mai amintești cum te priveam năuc, balansîndu-mi sufletul pe acoperișurile argintii, pînă când sunau zorile și mă trezeam, lin, cu buze în loc de pleoape, pentru a-ți presăra în drum cuvinte de „Bună dimineața” migălos ștanțate pe frunze de liliac?

Am găsit rîndurile tale dis-de-dimineată, trezit de mesajul de la M. C. (dacă îl mai știi).

Ce pot spune... Ai avut întotdeauna nefericirea de a știi să surprinzi esențialul și asta te-a salvat. Nu prea mai am cuvinte și, sincer să fiu, nu prea mai am nimic în mine care să valoreze măcar atît cît epistola ta. Așa că ce ți-aș putea dărui?

Poate doar singurătatea mea, invidiată pînă și de Dumnezeu.

Sper ca, odată, să ne reîntîlnim sihăstriile la un ceai sau mai știu eu unde și să ne povestim ce demn am știut să apunem. Deși cred că, pentru oameni ca noi, o reîntîlnire ar pulveriza tot ce contează între suflete. Dă un semn totuși...

Mulțumesc mult și vă îmbrățișez.

Am ajuns acum cîteva ore, purtat de glasul tău, și de ceai, și de scortişoară. Dar, sincer să fiu, acum regret că am plecat de acolo tocmai cînd iarna își începuse dezmățul. Îmi închipui ce culori are noaptea ninsoarea într-un asemenea oraș, într-o zonă pe care doar noi doi știm să o prețuim cum se cuvine...

Ce pot spune...

În definitiv, ai avut dreptate... Uneori viața trebuie să treacă așa cum ne-a străbătut pe noi în toate aceste zile, lent, cu popcorn și filme aiurea și coji de kiwi curățate în spirală de împodobit bradul de Crăciun... Uneori trebuie să ne băgăm picioarele și, într-o țară de filosofi ratați, să avem puterea de a ne desfăta în culori și frivolitate, să scriem poeme pe ziduri abia văruițe și să căutăm epavele dacă vrem să știm cu adevărat cît valorau obiectele eșuate...

Știu, este greu, dar merită încercat. Și, dacă nu ai pluti atât de departe de aici, dacă nu m-aș simți atât de obosit și de bătrîn, poate că m-aș mai încumeta să mai pornesc odată spre tine, să ies din casă și, flanînd agale pe linia de tramvai, trecînd de internet-café, să mă opresc din nou pe pervaz, lîngă ceai-nicul cu desene albastre...

Dar aici toate sunt apuse și, vorba ta, mă simt ca Madame Tutli-Putli, plin de bagaje și inutilități, în așteptarea unui tren ce mă va transforma, într-un final, în fluture...

Nu pot decît să te las în continuare să devorezi Moldova ca pe o gutuie și, în loc de îmbrățișare, să îți mulțumesc pentru povestea asta care, dacă nu ai fi existat, ar fi trebui să o istorisesc doar în sufletul meu.

Nu am prea multe de spus și nici nu cred că s-ar cuveni.

Știu doar că, uneori, inima pleacă înaintea trupului și atunci viața asta este și mai întunecată și aiurea decît pare.

Vreau doar să-ți mulțumesc pentru cele cîteva cuvinte schimbate între noi de cînd ne cunoaștem și să-ți trimit un gînd așa cum, cîndva, mi-ai adus tu un bulgăre de zăpadă.

Îl meriți!

Îmi șoptești că mă vrei colorat, viu, plimbându-mă prin vechiul oraș călare pe păuni, aruncînd grandios căpșuni trecătorilor... Mă îndemni să străbat astfel străzi întortocheate pînă la tine, pentru ca, la ora cînd viața și culorile se împotmolesc în suflete, să-ți depun mărturie, la picioare, fîșii de ceață și rouă.

M-aș încumeta la o astfel de călătorie dacă nu m-aș simți atît de bătrîn și istovit.

Prefer astfel să rămîn aici, în burgul cu porci și înțelepți de mucava, să-mi îmbrac haina cu mii de globuri colorate și, din cînd în cînd, să le arăt zidurilor ce înseamnă tristețea.

Tu - în cealaltă parte a lumii noastre - vei rămîne, cuminte și ninsă, pitită după porți imense de argint, în așteptarea fluturului albastru, murmurînd ca

pentru tine: „Spune-mi, înțeleptule, e viu sau mort?”

În definitiv nu asta este partea ascunsă și adevărată a vieții?

Fiindcă așa ți-am promis, într-un final mă voi sui în ultimul tramvai, îmi voi lipi fruntea de geamul aburit și, obosit, fericit, colorat, voi ieși odată cu noaptea din orașul ăsta invizibil.

Voi spinteca încet ceața mov gândindu-mă la tine, la clopoțelul de catifea cu care chemam lângă sobă aromele de scortişoară, aburul ceaiului de micsandre...

Voi visa apoi că iar mă voi întinde - crucificat - pe podea, așteptând ca un bleg să apari plutind și să acoperi răni și dorințe cu spirale pepit din coji de măr...

Dincolo de perdelele grele bătrânii orașului vor trage iar cu ochiul, ne vor bîrfi purtînd prin întregul burg amorul nostru.

Într-un târziu, cînd vei fi obosit de atîta dans și moarte, voi suna din

crini fluturele albastru pentru a te conduce acasă.

Iar eu, așa cum ți-am promis, mă voi sui în ultimul tramvai, îmi voi lipi fruntea de geamul aburit și, colorat, fericit, obosit, sugînd lent picioare de lăcustă confiate, voi lăsa dracului orașul ăsta invizibil și, odată cu el, povestea noastră.

Va fi trecut de miezul nopții.

Se cuvine deci - mai întâi - să aprind lampa și, precum făceai tu noapte de noapte, să presar deasupra flăcării fulgi de ghimbir. Abia apoi, după ce camera se va îmbiba de arome, mă voi ridica încet și voi deschide umbrela pentru a lăsa sunetele să curgă.

Tu, mov și fericită, cu mii de fluturi pe degete, îmi vei șopti vulgar în ureche poeme desprinse din pereții sufletului, versuri cu miros de lacrimi și sare...

Vom sta așa, inundați de Bach și de tot ceea ce nu se vede, încăpățânându-ne să credem că tot ceea ce trăim adevărat este, pînă cînd noaptea și gerul și moartea se vor topi.

Abia apoi vor veni zorile - picături de zmeură strivită lin între pleoape...

Mi-am spus atunci că poate merit, că nu este vis, că probabil te voi găsi într-adevăr acolo și mă vei lua de mână și vom avea puterea de a sfîșia orașul și noaptea și iarna...

Ziua aia a fost groaznică pentru mine, eram obosit și înghețat, dar gîndul că poate nu mă înșel mă făcea să merg înainte.

Aveam pregătite lumînări colorate cu care să străbat burgul, miresme și fulgi de portocale cu care, după cum mi-ai spus cîndva, te-ai fi putut deghiza, fluturi mov pentru pleoape...

Dar n-a fost să fie...

Și cît mi-aș fi dorit să fii tu dimineața mea...

Aș fi vrut să-ți scriu mult, pagini întregi, vieți poate, cu tot ceea ce ani și ani nu s-a spus și-a rămas între noi...

Am așteptat, în tot timpul ăsta scurs de la ultimele tale epistole, un moment de liniște, o culoare, sufletul înaintea de sosirea norilor, orice m-ar fi adus în fața calculatorului și a tastaturii, orice m-ar fi făcut să apăs pe nenorocirea asta de buton Send cu sentimentul că, într-adevăr, a meritat așteptarea.

Dar simt că nu o să reușesc, știu că sila de cuvinte e din ce în ce mai mare la mine și, mai ales, că - în cazul tău și al altor câtorva puține persoane din viața mea - nu pot scrie cu litere, nu există cuvinte ci sentimente...

În locul prostiilor pe care încerc să le pironesc în mailul ăsta te-aș fi luat, cum am făcut cândva, la o plimbare agale prin noapte, vînt și păduri. Ar fi spus

oricum mai multe decît ce încerc acum să redau aici...

Aș fi vrut să-ți scriu mai mult dar realizez că distanța asta imensă dintre noi ne-a unit atît de tare încît, iată, mai că îți șoptesc în ureche că-i noapte și aproape iarnă, că vine ora cînd trebuie să înflorească ceștile de ceai, că poate așa le este dat să sfîrșească oamenilor ca noi... traversînd un vis!

S-au adunat, iată, ani de tăcere, de întrebări mute și umbre, sute de zile cu arătătorul pe buze, și doar cîteva clipe - greu de încadrat în timp - în care ne-am zărit doar cînd întîmplarea sau alții au decis, cînd ne-au unit doar priviri, ochii tăi mari, zîmbetul, dansul, felul în care te-ai așezat atunci, strop de trup, lîngă mine...

Ani în care doar am primit în suflet culori și fluturi și arome, incapabil să-ți înapoiez ceva din toate acestea.

Te port însă și mă întreb - de cînd exiști în viața mea - dacă am știut într-adevăr unde duc ulițele sufletului, dacă mă vei putea ierta vreodată c-am ales, cîndva, să veghez alte nopți și-alte tîmple?

Se va însera curînd...

La ora potrivită, îmi voi lua haina pe umeri, voi coborî iute scările în spirală, roase de dragoste și vieți, și - sunînd albastru din globuri de porțelan, pictate manual cu pomi de-un auriu-verzui, voi năvăli în stradă.

Drumul pînă la tine îl voi străbate dăruind versuri trecătorilor, zgîriind cu unghiile zidurile pînă ce culorile îmi vor pătrunde în suflet, îmbătat de aromele tale, mișcat de trupul tău crescut, în nopțile atîtor ani, în mine.

Cînd va mai rămîne doar o singură stradă pînă la tine voi trimite fluturii să-ți dea de veste iar tu, dansînd lin, la fel cum te-am cunoscut cîndva, vei pregăti samovarul și ceaiul de ghiocei, deschizînd larg ferestrele, ca aromele să mă poarte mai iute...

Se va însera... curînd voi suna la
casa melcului...

Tu mă vei primi tăcută, plutind prin desişuri rubinii, cu crini aprinşi în palme...

Devoraţi de avalanşa orelor vom da hainele la topit, vom servi greieri flambaţi, culeşi meticuloşi de prin muşcăţile pisicilor albastre şi petale de cais din solniţe cu cimbru, vom degusta rouă şi panglici şi poeme vulgare şi, într-un târziu, când nu vor mai exista decât cuvintele privirii, degete desenînd degete, buze peste culorile fosforescente ale trupurilor, când nu vei mai putea ţine în frîu atîta îngerească revoltă, nebună de fericire îmi vei exploda în suflet mii de bile de păpădie...

„Nu poți face disecție pe fluturi, pe vise!” îmi spuneai...

Eu te priveam tăcut, adâncit într-un fotoliu imens aruncat în celălalt colț al camerei, îmbibat de sunete și de un strop de lumină gălbuie prelinsă de pe aripi...

Nu te ascultam atunci, nu te mai ascultam, preferam să mă ridic, să-ți topesc trupul alungit, să te las încet pe pat, printre frunze de liliac și mărgăritar și, aruncînd cît colo prosoapele, să te șterg cu plicuțele de ceai și dragoste...

Cum chestia asta va fi a naibii de meticuloasă te voi ruga să îmi petreci orele povestindu-mi despre cerurile și pădurile tale, imagini răsfrînte în fîntîni și lumi apuse doar pentru cei ce nu văd...

Într-un final, oboșiți și pierduți printre atîtea povești depănate în fața

paharelor cu lapte, vei incendia draperiile pentru a permite nopții să înceapă și vei șopti catifelat - pentru tine, pentru mine oare: „Nu poți face disecție pe vise... pe fluturi...”

Vor veni zorile...

Voi porni la drum, încălecînd leneș pe melcul bătrîn și auriu, fluierînd cîntece ștregărești prin aburul lăptos ce învăluie ulițele, biciuind cu un buchet de tuberoze zidurile ca să stîrnesc parfumurile vicioaselor subrete...

Voi străbate așa ore întregi, zile întregi, devorînd cătune, incendiind greieri și maci. Din cînd în cînd, obosit de atîta cer, voi descăleca și, în timp ce melcul se va adăpa cu rouă, eu - blînd tolănit în cîmpuri de gutui - îți voi scrie, cu sos, pe aripi de fluturi, sonete.

Nimeni nu va ști cînd voi intra în oraș, cînd îți voi bate la ușă, și te vei trezi cu mine așa... îmbujorată, giacometiană, sub un cer de culoarea piersicii.

Vor veni zorile...

Mă vei iubi...

Ia-mă de mână.

Deși e târziu, deși pe pleoape melci bezmetici îmi pictează hieroglife, încă mai pot zîmbi, mai pot porni proaspăt la drum, în șarete albastre, bînd tacticos, din ceșcuțe cît palma, ceaiuri de portocală și ferigă.

Încă mai pot scrie, încă visez drumurile acelea, trenurile, pădurea, cerul multicolor. Încă îți mai simt amprente, sufletul, încă mai port canari pe umeri.

Ia-mă de mână, te mai pot prinde.

Încă pot, acompaniat de roiuri de fluturi, plutind printre greieri și soare, să iubesc.

„Hai să cumpărăm cercei!” îmi spuneai.

Mă luai apoi de mînă, colindam așa magazine vechi, ulițele, labirintul burgului, devoram zidurile de ziare și reviste, flanam pe acoperișuri, printre cerbi și omizi, într-un echilibru precar și suspect.

Mergeai întotdeauna înaintea mea, agățai fîșii de cer la blugii tăi cu talie joasă, din cînd în cînd te opreai, mă priveai zîmbind, cîntai povești indecente despre îngerii și apoi, ca să-mi revin, pentru a ne putea continua călătoria, îmi dădeai să miros flacoane întregi cu săruri și durere...

Într-un tîrziu coboram și, lăfăindu-ne tandru în caleașcă, dornici a ne topi în ceșcuțe cu vanilie și mărgăritar, ceream motanului verde să ne lase la cea mai tristă și albastră tavernă.

„Hai să cumpărăm cercei!” îmi
șopteai...

Da, domnilor, am curaj...

Mai sunt cîteva ore și îmi voi pune fracul de catifea, voi lua leneș melonul din cuier, voi încăleca velocipedul și, înhămînd trei mii de roiuri de fluturi, voi porni, domnilor, la drum...

O să am buzunare pline cu mosoare de dureri fumurii și pudră cu care, din cînd în cînd, la marile răscruci ale vieții, voi presăra așa, doar un strop, elixir pentru văzduh.

Voi dărui trecătorilor ciorchini de nasturi și dantele, cameriste călare pe cerbi îmi vor ieși în cale, declamînd tandafirii sonete, vechi tandrețuri, penibile și fragede, îmi vor picta, cu marmeladă, portretul pe ziduri.

Mă voi lua la întrecere cu trenurile și cu îngerii, spintecînd cîmpuri de zmeură, prinzînd cu lasoul canari și viespi argintii.

Într-un final, obosit și multicolor,
voi petrece nopțile prin birturi, bînd
smîntînă și mîngîind leneș melcii între
coarne.

Da domnilor, am curaj căci iubesc
și-mi ajunge!!!

Îmi amintesc perfect, deși au trecut anii...

Hoinărisem în ziua aceea în lung și-n lat, eram obosiți, nemîncați, înfrigu-rați. Încercam însă mereu să dăruim dar, după cum ai spus și tu atunci, într-un fel n-avea rost, într-un fel ne luptam cu mo-rile de vînt căci toți, în cele din urmă, ne părăseau...

Un timp am mers așa, dezordonat. Știu că am poposit la un birt ordinar, pe malul apei, am stat puțin, poate am și băut ceva. Apoi am pornit iar la drum, potrivindu-ne pașii și tăcerile.

Se însera, era sfîrșit de primă-vară, și noi înaintam prin pădure, sfîșiind aerul mătăsos, parfumat cu mărar și frunze arse, flanînd printre cișmele și gîște și omizi.

Te-am simțit atunci incredibil de aproape, cealaltă parte a sufletului

meu, și m-am întrebat cum de te-am întâlnit, oare ce zeu vagabond ne-a înzes-trat cu puterea catifelată de a ne su-praviețui înfrîngerilor.

Acum între noi nu mai este decît distanță și zăpada asta - cenușa celor a-puși...

În ceea ce mă privește caut să rămîn la fel, o inimă ascunsă-ntr-o sta-tuie, fiindcă am știut de la început că am pornit pe un drum mult prea îngust ca să pot întâlni multă lume în călătoria mea.

Pe tine însă mi te închipui la fel, suflet de lavandă și de ceai, și tare aș vrea să mai am măcar o dată șansa de a te reîntîlni, să mai hoinărim sub raze ce tatuează sufletul și să scăpăm, fie și nu-mai pentru cîteva clipe, de viața asta terciuită.

Tare aș vrea să mai putem împre-ună redescoperi fascinanta geografie a inimii...

Știu, sunt o colecție de manii și vise.

De cînd mă știu am preferat să-mi pierd banii sau tinerețea dar niciodată sufletul, glorios de naiv mereu am crezut în fluturi mai mult decît în cele mărunte ale burgului.

Dimineața mă trezesc întotdeauna brusc, biruit de culori și tăcere, și pășesc cald într-un timp ce doare. La amiază mereu rătăcesc pe alei, printre ziduri violet de parfumate, împărțind globuri de păpădie cucoanelor plînse, iar spre seară, aducîndu-ți pe farfurioare cît palma tartine unse cu unt de mure, mai am încă puterea de a-mi dezlipi, special pentru tine, droaia de cicatrici ca pe niște abțibilduri.

Știi bine că în coliba mea mereu se află, într-un sertar, castane și nasturi înveliți în țiplă și încă nu ai uitat că,

dacă-mi ungi lin părul cu sacîz, mereu răsar pentru tine simfonii și sonete și basme...

Știu, sunt o colecție de manii și vise.

Știu, iubesc!

Ți-aș dărui de borangic veșminte
pe care să le porți, fără sfială, în violete
curți de mănăstiri.

Zărindu-ți sînii fragezi, momiți de
balsamul lor răsfirat în aerul moale,
sfintii ar coborî sfielnici de pe muri,
dăruindu-ți, în semn de supunere, cupe
de crini vanilați, canari de alamă...

Ne-am amuza teribil, ore întregi,
zile, luni, ghemuiți în iarbă și păpădii, su-
gînd leneși omizi stacojii, pitindu-ne de
soboruri de fluturi, împușcînd cu fire de
tuberoze borcanele de pe prispa chili-
ilor, tristețurile puse fin la macerat.

Abia seara, la vecernie, cînd clo-
pote trandafirii vor biciui văzduhul, vom
ieși din ascunzătorile sufletelor și, zece
lacrimi mai tîrziu, legănați leneș în tră-
sura fierbinte, mestecînd smochine por-
tocalii, ne vom întoarce sfîșiind noaptea
și cîmpurile și viețile noastre.

Așa mi-a fost dat, n-am știut nici-odată ce înseamnă să nu fii bolnav, nici-odată n-am știut dacă sănătate se cheamă starea aceea ciudată, plată, înlemnită, dintre două dureri.

Cu senzațiile astea în minte am colindat prin burg ani întregi, adevărate plimbări rituale, fără să le aflu rezolvare.

Mi-am dus în spate bolile și durerile și obsesiile, în tăcere, cât mai șoptit cu putință, pînă în clipa în care am înțeles că, odată și odată, trebuie să mă opresc, că ceva trebuie să se schimbe, că a venit vremea ca sufletul să ocrotească trupul și nu invers.

Și-atunci, descoperindu-te, mi-am zis că sunt un om de globuri, de culori și peisaje, și - presărînd în juru-ți arome și fluturi, am început, trist și lin, să-ți

compun șase cînturi de iarnă, 6 note
pentru seară.

Trăiam, de zeci de ani, la periferia sufletului, într-un oraș de mongoli extenuați.

Reușisem să supraviețuiesc în tot acest timp rămânând în umbră, flanând aiurea prin bile de mărgăritar, sorbind roua prin tije multicolore de pădădie, înnodând - în clipe de plictiseală - carnele melcilor.

Deja, în ochii mei, viața se descalificase, orele erau suspendate, trupul năștea amintiri...

Mi-am spus atunci că era timpul să trec la fapte așa că, folosind umbrela în loc de pușcă, am înhămat canarii și, suindu-mă, leneș și indiferent în șaretă am pornit, prin adieri fericite, să colind lumea ta de seraiuri.

Atunci te-ai ivit în viața mea, ca un cuțit înfipt într-o secundă de extaz.

La ora convenită - după cum ți-am promis - voi sosi, legănat molcom în șaretă, coborînd în salonul plin de lumînări și de papagali din înalta societate.

Lachei violet, plini de fireturi și duioșie, vor pluti prin aburul cald, prin uși de roze forjate și ziduri și cristaluri, luminîndu-ți chipul, sîinii, sufletul, cu feștile din apuse epistole de amor.

Tu, tăcută și fericită, nu-i vei vedea nici nu-i vei auzi, și vei cînta în continuare la pian lieduri dantelate numai pentru mine.

Eu, sorbind vermuturi și tăcere, te voi privi pînă cînd lumea se va face cenușie, vremea va apune, ceasurile se vor închide...

Apoi, îmbătați de dulceturi și de nuferi, ne vom evapora încet pentru a ne permite favorul de a rostogoli bile de

tristețe în praful albastru, transformând
orice gest în fluturi, sărutând cerul...

„Prea multă umbră într-un singur trup!“ îmi spuneai.

Mă luai atunci de mână, hoinăream cum numai noi știam să facem, evaporînd ziduri și ulițe, dăruind trecătorilor buchete moi de mărar, deranjînd de la masă omizile...

Călătoream așa ore întregi spre cine știe ce lume, fără a ne păsa de noi, de viață, de moarte... Eram vesel și colorat, erai fragedă și tăcută.

Lumea ne privea ciudat, dar nici că ne păsa. Călărind melci de mătase spintecam timpul, ne iubeam, arătam îngerilor cum trebuie să-și poarte aripile...

Iar noaptea, coborînd vioi de pe fire de păianjen, mână în mână, eram fericiți că putem să devorăm încet stelele de sub iarbă.

Încă te mai puteam zări, prin aburul moale, decupînd în taină frunze de arțar, amestecînd șireată orele pe ceas în timp ce motani mov, încălecați de fluturi, îți dădeau tîrcoale.

Nu știam ce anume faci - de fapt nimeni nu înțelegea - dar devenise deja al naibii de plăcut să ne trezim și, picați într-o silă cosmică, să te zărim în zori și depărtare, detașată de toți și de toate.

Te-am iubit din prima clipă, eram uluit ce arome se pot ivi dintr-un suflet atît de fraged, cum poate un trup fili-form să țină în echilibru atîtea cărți, atîtea dureri, atîta tăcere...

Între noi nu existau cuvinte. Schimbam doar, din cînd în cînd, epistole cu arome împăturite-n dantele și frunze de dovleci, purtate pe umeri de furnici albastre.

Trecut-au ani de atunci...

Silueta abia îți mai zăresc în aerul
neted dar tot restul - furnici, epistole,
motani - s-au evaporat.

Doar un fluture bezmetic mai
poartă încă pe aripi culorile amorului
nostru prin văzduhul opărit.

Și cât de dor îmi este...

„Peisajele sunt mai vii decît noi!”
îmi spuneai.

Și atunci vorbeai cu patrupezele
iar norii te întrebau cum o mai duci...

Colindam cu tine păduri, dealuri
întregi, răvășeam adîncul fîntînii cu
nuci de zahăr ars, sfîșiam feerici cîmpu-
rile. Urcam așa, după tine, la grote cu
scări indecent de nesigure, descifram
împreună alte zări și alte ținuturi. Eram
peltic și nătîng iar tu, cu miresme agăța-
te de rochie, nu te puteai uneori abține,
rîdeai de fluturele orb care sunt...

Cînd oboseam ne ascundeam în ve-
chea șaretă, ne înveleam cu frunze de
borangic și, mestecînd vicleni pilaf de
zmeură, te ascultam cum povestești
basmе adevărate așteptînd să vină apu-
sul în suflete...

Apoi coboram, momind cu rîme ar-
gintii cerbii din calea noastră, lăsînd ciș-

melele să inunde cu bulion drumul staco-
jiu, culegînd buchete de infinite margare-
rete sălbatice pentru a arăta celor de
jos că lumea noastră totuși există.

„Peisajele sunt mai vii decît noi!”
îmi spuneai.

Aș vrea doar o clipă de liniște, să mă întind ca răstignit în iarna violet, printre melci și sunete și bile de păpădii, să respir încet, să pot spune și eu, în sfârșit, că sunt fericit.

Aș vrea doar o dimineață fără dureri, în care să mă trezesc omenește, încet, să-mi iau tacticos papucii, să-mi fac apoi toaleta, să pot săruta obrazul doamnei mele în timp ce doarme, să nu mănânc pe grabă, să pășesc țațoș, în abur și parfum, înlemnind strada, norii, zidurile...

Cît mi-aș dori, de pildă, să mă întorc după ore întregi de muncă, să urc fericit scările în spirală, să nu sun la ușă ci să zgîrii încet, cu unghiile, lemnul sco-rojit, pînă cînd, de dincolo, m-ai auzi și mi-ai deschide, ca să-ți pot apoi colora sufletul.

Nu-mi doresc multe...

Doar o clipă de odihnă lângă tine,
doar să pot schimba puțin lumina asta
piezișă din partea asta de cer...

Așa m-ai cunoscut...

Erai copil pe-atunci iar eu, fluture cu suflet violet, colindam aiurea, de ani și ani, prin nesfârșite păduri de gutui momind cu imense inimi de nuga îngerii...

Nu mai credeam decît în fluturi, mă mulțumeam doar să adulmec miresmele văzduhului, să devorez, leneș, în după-amieze nesfârșite, așteptînd amurgul, greieri apretați, balansînd din cînd în cînd, în deplină tăcere, pe talgerele inimei laviuri de amintiri.

Și deodată, tot mestecînd aromele pădurii și frunze de mentă, ți-am zărit trupul nespus de prelung, răsucit pînă la cer, m-am simțit învăluit de-o inimă infinit de colorată și caldă.

Un timp - nu mai știu cît, luni, poate ani... - ne-am purtat unul altuia bucuriile, amprentele, tăcerea, locuind în

aceeași culoare, colindînd orașul ăsta ce n-are reclame decît pentru trup.

Apoi te-ai topit undeva, departe, nici tu nu știi prea bine unde, lăsîndu-mă năuc, suspendat, cu sufletul ca un soare ce nu mai încălzește ci doar luminează...

Așa m-ai cunoscut...

Așa, în urmă cu cîțiva ani, m-am îndrăgostit de femeia ce vei deveni în curînd...

Mai știi cum ne petreceam pe-atunci diminețile, lunecînd mov pe ulițele burgului, dînd deșteptarea pe sub ferestre, rostoglind colivii imense și rotunde cu canari?

Era de ajuns să trecem, în fugă, pe sub castani pentru ca zidurile să împroaște miresme și sunete de miere iar motani leneși și verzi să-ți depună la picioare, în semn de omagiu, buchete vanilate de mărgăritar.

Mai știi cum, sub un cer de smîntîină, ne încleștam degete, suflete, priviri, jurîndu-ne că vom purta de-atunci înainte un singur trup pentru o singură iubire?

Erai nespus de tînără și de frumoasă, și te-am crezut, și paj ți-am fost de-atunci ani de zile pînă cînd, nici noi nu prea știm bine de ce, am lăsat un amurg înghețat să ne topească.

Și iată-ne acum, rătăciți în noap-
te, printre melci și fluturi, încercând să
înțelegem cum naiba s-a ajuns ca aceeași
dragoste să lumineze două trupuri răpu-
se, cum de-am ajuns un singur suflet
despărțit de-un vis ca o perdea de cati-
fea vișinie...

Noapțile sunt lungi aici, pășește încet, nu-i nimeni să te-audă.

Trăsurile-s departe, cu cîinii înhămați, și n-are cine, chiar de-ai vrea, să-ți vină-n ajutor, să-ți poarte cu grijă pașii peste izvoare și sunete.

Ai grijă deci, plutește, adulmecînd iubirile din muri, pînă ce, dincolo de marginea acoperișului albastru, vei simți, cu vîrfurile degetelor, aripile.

Abia apoi vei putea, așezată ștregărește în praful moale, alături de furnici imense cu crini în spate, să colorezi împrejurimile.

Abia apoi, cu degetul înmuiat în rouă, vei naște ici-colo, insule de amintiri.

Nu te grăbi, dis-de-dimineată totul va arde.

Ai timp destul să chemi, sunînd lin din flori de nuferi, melcii și fluturii, ai

încă vreme să înfășori, în giulgiu de dantelă, îngerii.

Mai ai timp destul să mă iubești și, pornind înlănțuiți nebunește pe străzi cu nume de basm, sub ploii involuntare de artificii, să ne desenăm iubirea pe zidurile parfumate.

Nu te grăbi!

Pîină mîine, cînd vor veni zorile, mai ai încă timp să nu uiți!

Eram pe-atunci gracil și decolorat, lălu de suflet, mult prea sătul de atâtea șpagate sentimentale.

Locuiam într-o gutuie mov așteptînd, într-o deznădăjduită resemnare, să treacă odată timpul ăsta de oloi, să termin de molfăit miezul cleios al durerii.

Cînd te-am aflat încă mai speram să mă pot ridica, să o pot lua de la început, să-mi fac din cicatrici bice cu care să adun, la un semn, melci și fluturi și arome cu care - apoi - să pornesc soldățește la drum.

Fiindcă știam că te voi iubi nepus, mi-am îmbrăcat țanțoș vechea-mi redingotă și, înhățînd din mers melonul vișiniu, cu felii de kiwi așezate kitsch pe borurile mici, am înhămat la caleașcă ro-iuri de canari pentru a te căuta, în falsami armură, prin aerul moale al nopții.

Drumul a fost nespus de lung și, pînă la tine, am mîngîiat cu biciușca de leuștean mii de trupuri fragede de cămătărese și am tot zvîrlit foi proaspete de varză tîrgoveților pînă cînd, într-un final, te-am găsit și, uluit, te-am purtat lin în șa topindu-ne apoi astfel, în tăcere, un suflet luminos împărțit în două trupuri.

Poate așa ne-a fost dat, poate așa trebuia să se întâmple...

Poate undeva, în cine știe ce univers violet, s-a decis deja să împărțim la nesfârșit sunete, arome, păduri, caravane de melci.

Poate se cuvine să ne purtăm încă un timp iubirea astfel, discret și cuvinicios, în două aiurite puncte cardinale, să ne trezim în mereu aceeași înghețată zi, să defilăm prin burg cu sufletele umbrite de tot ce ne-a luminat cândva.

Poate mai trebuie să colindăm o vreme printre flori de tăcere, într-o sfioasă, fericită, îngînare de fluturi și probabil că într-adevăr așa trebuie să ne fie rănile, luminoase, pentru a ne putea apoi vindeca și regăsi.

Poate trebuie un timp să închidem ochii și apoi să ne privim.

Poate atunci ne vom vedea!

Rămîn cuvinte-n aer și nu știi cum să le-atingi, cum să le afli rostul...

Și-atunci o să pornești încet prin iarba albastră, purtînd pe trenă convoaie de omizi mătăsoase, batalioane de melci...

Pădurile încet se vor deschide, irizații în aerul moale va lăsa respirația ta și, de vîntul se va ascunde, vei putea asculta în tihnă vocea tăcerii.

În cealaltă parte înghețată a lumii eu, beat de atîta lumină, voi rostogoli prin ierburile coapte sub soare bile imense de nopți lungi precum clipele rele, trupul acesta ce umbră nu mai are, și - răvășit de același dor ascuns - voi aștepta să te întorci din lunga ta călătorie, să apari după perdele ca lungi fîșii de ceață, mînuind delicat același evantai de sentimente cunoscut cu ani în urmă.

Abia apoi, în clipa lungă cît un
veac, ne vom permite să ne iubim cumin-
te, lin, colorat...

Cu greu te-am găsit căci, în toți acești ani, multe dimineți au fost cețoașe, din Zeppelin abia de mai puteam zări picăturile, sosul de portocale cu care, prin păduri vineții, îți marcai pașii.

Și totuși am avut o nespusă răbdare, totuși, escaladând iar și iar culmi de chin, cu sufletul umbrit, te-am urmat sperând nebunește că mă vei putea învăța cum se poate trăi colorat în vremurile astea cenușii, că vom putea descifra amândoi, în nopți târzii, iubiri pătate de vopsea și, că, odată, ne vom putea în sfârșit molipsi de o clopoțitoare bucurie tot îngînînd vidre arămii, rîme, furnici de oțel...

Mă și vedeam, alintat, bonom, motan leneș ascuns printre imense buchete de busuioc și iasomie, primind - la oră fixă, ca bolnavii adevărați - lapte vanilat în cupele crinilor.

Ți-aș fi parfumat la nesfârșit viața
cu roiuri de fluturi, aș fi întrerupt șirul
marilor tăceri cu sunete de violoncel
prinse în tighelele inimii...

Ce mai pot spune însă acum?!

Știu, Îngerul a plecat, dar încă
nu-i prea târziu...

Încă mai sunt flori de mătase
dincolo de pulbere și lut!!!

E-atîta liniște-n cuvinte, atîta seară... Doar litere pietroase, ce nu-mi pot sluji, ce nu-ți vor putea vreodată lumina odaia.

Și-atunci mă-nchid iar în coliba mea și, înghețat, privind violet cerul înrămat, ascuns printre stive de cărți, de durere, încerc năuc să-ți trimit confetti din fulgi de portocală, să decupez atent hieroglife băloase desenate de melci pe zidurile roase, să-ți scriu infinite epistole pe spirale din coji de gutuie...

Într-un final o să-ți trimit, rostogolindu-se, roiuri de fluturi și arome, motani-emisari purtînd balansat gîndul meu.

Poate așa îți vei mai aminti, din cînd în cînd, de mine, poate vei veni din nou cîndva și, ca o pată grea de soare, îmi vei încălzi inima asta ridată, poate voi scăpa odată de viața asta cadaverică

și, surîzători, împărțind aceeași iubire
ascunsă în felii de mandarine, cocoțați
lin pe pereți de mătase, vom pescui din
nou dantelați pești roșii din jardinierele
lumii...

E-atîta liniște-n cuvinte, atîta
seară...

Doar noaptea pot umbla, lumina-i clară...

Abia atunci îmi pot purta în voie trupul îmbrăcat în suflet, abia atunci pot flana, fără rușine, pe ulițe înguste și mizere, sorbind lin, meticolos, prin infinite rîme argintii, aromele impregnate de ani și ani în ziduri ce încă mai poartă urmele iubirilor tainice.

Atunci îmi place să mă transform în motan verde și să mă tăvălesc haotic pe scările tocite de dureri și bătrînețe, abia în noapte așteptările nu mai sunt atât de lungi, mor și ele - ori se odihnesc pînă în zori... Pînă și durerile, boala, moartea parcă se topește încet, fără a o mai hrăni cu medicamente și cuțite și amor...

Doar noaptea sunt fericit, căci atunci răsari în mine precum sunetul moale al unei uși deschise ce mă izbește-n

suflet, și-l colorează, și-l împarte la doi...

Doar noaptea pot umbla, când iar-
ba-i albă...

În sufletu-mi butucănos bați cuie
de iasomie, leneș trupu-mi să miroasă...

În clipe ca acestea îmi place la
nebunie să mă las lînced, violet, înghițit
de valuri de iarbă, păscut meticulos,
milimetru cu milimetru, de melci staco-
jii, să zac în această nesimțită desfăta-
re, pînă cînd te vei hotărî odată să apari,
să ieși din mine și, prinzîndu-mă palid de
mîină, să ne aruncăm haotic în lumea asta
inventată doar pentru noi...

Te-aș iubi nebunește și, ca să ți-o
dovedesc, ți-aș dărui nuci albastre, cior-
chini cu smîntînă și mii de mosorele cu
cicatricile mele frumos înșirate ca să ai,
în noapte, zmeie cum să ridici.

Apoi, sătui de atîta joacă, am hoi-
nări așa, aiurea și, alegînd o uliță uitată
între atîtea milioane, ne-am opri lîngă
cel mai trist felinar încercînd, zadarnic,
să imităm fluturii...

Nu mai stau mult, mai lasă-mă doar să-mi termin vanilia călduță și să pot încheia nenorocita asta de epistolă căci încă mai sunt amintiri topite-n călimară...

Șoptește-i, rogu-te, chelnerului să-mi mai aducă o porție de rîme, știe el, așa cum îmi plac mie, ușor fezandate și stropite cu vin vechi, să stingă luminile și-apoi mai lasă-mă să scriu căci e frică și e dragoste și-s dureri colorate...

Și-acum retrage-te într-un colț, de vrei privește, doar eu îmi mai pot aminti visul ăsta, doar eu mai știu cum arăta fata lunguiață și roz... Și parcă erau și ceva jurăminte și degete și buze...

Ciudat... Mă întorc în dreapta și acolo e gol... Ma întorc în stînga și încă ceva luminează...

Cu ce am rămas?

Meduze îmi urcă, morcovii, pe picior, copacii violeți se înlănțuie prin labirintul burgului iar eu, bătrîn de atîta așteptare, stau la masa asta din foi de smochin, fac zulufi îngerilor, pudrez canari de angora...

Cît o să mai iubesc?

Habar n-am...

Haide, sunt sătul!

Pune geamantanele pe fluturi! E vremea să plec...

Din deget doar să faci un semn și iată, deodată e ceață și omizi imense, mătăsoase, vor coborî în marș lin dinspre pădurea vînătă pentru a le putea unge cu miere și a le da apoi drumul ca să-mi are trupul, viața...

Vom tricota așa ore întregi de zăpadă și abur în care apoi ne vom afunda încet, ca într-o nenumită moarte, lăsînd la suprafață doar amintirile parfumate - capcane pentru îngerii.

Eu, fericit și colorat, culcat la picioarele tale infinite, voi mîngîia cu mare if fluturii pe coamă picurîndu-ți în suflet răvășite cuvinte de-amor în timp ce, la mii de străzi distanță, motani ovali și zeloși, purtînd blînd roiuri de canari în șa, vor hoinări prin burg și noapte șuierînd scripcarii, anunțînd tîrgoveții de incredibila noastră reîntîlnire.

Un timp - poate ore, luni, ani - diminețile, zilele, ni le vom petrece așa, neștiind nimic unul de celălalt, flănând leneși, fiecare la dezastrelor noastre, prin orașe pline de ceață și oameni cu privirea cenușie printre care ne vom strecura ușor, fin, atenți să nu ne molipsim, gîndindu-ne doar la culorile noastre și la căni de ceai de kiwi.

Ore întregi ne vom scrie în gînd nesfîrșite scrisori, pudrate fin, ștampilate cu monede vechi și mici cînt unghia, pe care - pînă ne vom întîlni - le vom citi suav, cînd vom prinde cîteva secunde de liniște, tolăniți violet în frunze de liliac și scortîșoară.

Apoi, cînd noaptea va sosi, ne vom îmbarca în calești trase stoluri de îngeri și deschizînd meticulos toarta ușii, ne vom regăsi.

Într-un tîrziu tu, colorată și fericită, vei începe agale un cîntec iar eu, din celălalt colț al sufletului, voi striga încolonarea și, în fruntea convoaielor de melci, motani și fluturi, voi porni voios

să mărșăluiesc prin valuri infinite de iar-
bă, sub nori de clăbuci de bour ...

Îmi dau seama, știu, pentru tine este infinit mai greu să continui, să rezisti în orașul ăsta de beton și sticlă, să nu te stingi sub prostie și indiferență și ură...

Cortinele zilelor cad una după alta și deseori nu mai rămâne decât tăcere și noapte. Și atunci, te întreb, de unde naiba mai ai putere, în trupul asta fraged, să te mai așezi în fața unui nenorocit de calculator, să afișezi un zîmbet din alte ținuturi, să dansezi hai-hui pe melodii hipnotice, cum de mai știi să cânti, cum de încă mai ai verva de a ține țigara aprinsă?

Mă gîndesc deseori la tine, blînd și cald precum aburul unei căni cu ceai de mandarine, și te văd ascunsă în camera asta cu două colțuri ce se cheamă, vulgar, inimă. Văd clar și ghiozdanul de alături.

Dar nu pot să nu mă întreb cât timp o să mai ai răbdare și culori să conturezi lumea asta înghețată?

Sunt puțini ca tine în lumea în care pendulez, și totuși sunt mulți, atîta timp cît am găsit curajul necesar pentru a-ți scrie.

Ție, și celor ca tine le este adresată aceasta scrisoare.

Lasă să treacă un timp mult mai lung între ultima persoană pe care ai ținut-o de mîină, între ultima ființă ce ți-a trecut prin pat și discuțiile grăbite cu mine.

Nu mai ține un timp drăgăstos sufletul fetelor de o zi și nu le mai privi senin în ochi. Lasă-mă să văd puțină jenă în privirea ta.

Cînd te vei întîlni cu femeile pe care le-ai părăsit, vei înțelege că numai cerîndu-ți iertare vei putea vedea diferența dintre teamă și rușine.

Știi, cineva spunea:

„Prietene, să plîngem!

O lacrimă pentru durerea fiecărei
fete

O lacrimă pentru tristețea fie-
cărui om."

Tare mă tem că a venit timpul să
plîngi și tu.

Mie mi-a ajuns!

1991
București

Te vei trezi curînd... e dimineată.

Păianjeni roz și fleți, tropăind fin prin încăperea rece, vor deschide blînd ferestrele și îți vor presăra felii subțiri de Pomelo prin așternuturi ca să poți parfuma apoi, trecînd prin viață, orașul ăsta cu miros de ceață.

Lumina va surîde indecentă, ulițele se vor deschide treptat-treptat în calea ta, cișmele de plăcere vor țîșni, iar tîrgoveții se vor opri uimiți din calea lor oferindu-ți buchete imense de nuferi stacojii și mătase.

Șareta va fi pregătită, melcii vor fi înhămați încă de cu seară, așa că nu va mai trebui decît să spui canarului să pornească la drum sub un cer smîntîniu, să colorezi universul ăsta și, cui merită, să arunci, din legănatul tău agale, pudră de smochine și zmeură.

Te vei trezi curînd... e dimineată.

„Ai grijă cum vreau să te văd!” îmi spuneai, desenînd cu țigara prin noapte...

Și-atunci mă trezeam din lîncezeală, îmi biciuiam sufletul și, colorat, fericit, traversam, plutind, odăile.

Luam așa, din zbor, melonul vișiniu și catifelat, îl brodam cu pene lunguiețe de fluturi, dintr-un sertar ascuns, deschis doar cu gîndul, scoteam mănuși pe pit pe care mi le rulam pînă dincolo de umeri.

Fracul albastru era și el pregătit să mă poarte prin burg dar, ca pașii mei să lase totuși umbre, era musai să mai înghesui în miile de buzunare nuci pătrate, cochilii întortocheate de melci umplute cu dulceață de sfeclă.

Într-un sfîrșit, pudrat fin cu arome de pătrunjel și scorțișoară, molfăind leneș mătase de omizi roșietice,

voi fi gata să apar, astfel costumat și invizibil, în fața ta, la marea întâlnire.

„Ai grijă cum vreau să te văd!” îmi spuneai, desenând cu țigara prin noapte...

Îți umplu fin mănușile cu fluturi
și le dau drumul iar prin noaptea tristă
ca să le cerți și-apoi ca să te bucuri
cînd o să-ți lase-n palme o batistă
cu vechi și mov blazon, brodat cu brus-
turi

purtînd amorul nostru de-altădată...

Îți umplu fin mănușile cu fluturi
Amprente pentru-o lume inventată!

Sunt fericit dragul meu, acum sunt fericit...

Deși deseori sunt înghețat și flămînd și rătăcit într-o cameră cu surîs sălciiu, încă mai pot iubi, încă mai pot bucura, mai pot colora universul, sunt încă al naibii de viu, scriu încă drept, am batalioane de fluturi drept gardă. Am pierdut multe, enorm de multe, dar sufletul încă îl am!

Mai am puterea să observ, placid, zilnic, meticuloasa ta descompunere oglindită în tot ce faci și vrei să se vadă, încă mai pot să mă las deplin dezgustat de frustrările tale și încă mă mai pot ruga, tămîind seară de seară miliarde de cete de îngeri și sfinți, să fiu iertat că, timp de atîta vreme, te-am avut alături.

Este trecut bine de miezul nopții, nu te mai rețin mult...

Știu că, odată, vei putea citi rândurile mele cum știu și care-ți va fi reacția. Crede-mă, nu te mai obose să-mi răspunzi în vreun fel, căci nimic nu mă mai poate șoca, greața a fost atinsă de mult și nu prea mă mai pot înșela...

Am vrut doar să-ți spun că, pierdut printre sunete și prin bruma de cărți nerisipită încă, îți mulțumesc cu infinită bucurie și scîrbă căci m-ai salvat de la a deveni ceea ce văd secundic în tine.

Sunt fericit dragul meu.

Acum, în sfîrșit, sunt fericit!

Nici nu mai știu exact cînd pornisem la drum, de cînd tot mergeam așa, împotriva curentului și a vieții...

Vîslele începeau să putrezească, de echipajul meu drag de motani pătrați și verzi se alesese praful, doar vreo doi mai se legănau, iată, beți de durere, pe punte, doar un fluture - orb și peltic - mai stătea cîș, cocoțat în vârful catargului ce abia se mai ținea.

Odată cu vijelia violet se dusese dracului și ultima pînză ce ne putea grăbi destinul. Unde mai pui la socoteală că, din ce în ce mai des, se iveau în cala micii noastre ambarcațiuni sute de scîlbe pe care încercam, zadarnic, să le astupăm cu bucăți din epistole de amor.

Partea cea mai proastă era că, de cîteva luni, se topise pîină și ziua și acum mergeam haotic, în noaptea albastră,

ghidați doar de arome, mestecând plicți-
siți petale de trandafir...

Nu mai aveam nicio speranță însă,
taman atunci, melcul purpuriu a sunat
deșteptarea și ne-a convocat pe punte.

Avea coarnele-n lacrimi de ferici-
re, mirosul nu îl înșelase...

Așa te-ai ivit tu!

O să te trezești încet, în după-
amiaza asta groasă și rece și-atunci eu,
de dincolo de ușă, o să bat alene din pal-
me pentru ca, lângă noptiera ta, să încea-
pă ușor să se întrupeze tava ovală din
foi de liliac.

Abia apoi, defilînd aiurea în ritm
de serenadă, voi da voie să te servească
roiuri de melci și sepîi ce vor lăsa să plu-
tească prin aer merinde tandru în-
gemănite.

Nu va trebui să faci niciun gest,
va fi de-ajuns să privești dansul lor prin
aburul violet și să-ți dorești.

Iată, gogoși figue se rostogolesc
deja spre tine. Dincolo, în celălalt colț al
încăperii, sunt zeci de farfurii cît palma
cu aiguillette, ciocîrlîi flambate, egrefin
în sos de rodie...

Sau vrei, de lângă laptop, arici de
mare fragezi, fierți în rouă, degetare

moi, din fildeș, umplute cu Negroni, ori
Pernod revărsat molatec în vanilate cupe
de crin?

În curînd vei pleca iar în noaptea
indecentă și tăcută... e vremea să mă-
nînci!

Alege-ți, poftă bună, noi acum ne
vom retrage...

De-mi uzi cu rouă trupul din el răsar cuvinte înalte și violet.

Apoi, de vei avea răbdare și timp suficient să aștepți, prin iarba asta deasă de litere se vor ivi, unul câte unul, fluerînd sonate de amor, melcii leneși ce-ți vor da binețe depunînd pe glezna ta sărutul lor strălucitor și bălos.

Îi vor urma, traversînd legănat izvoarele mîloase, păianjenii mari și pătrați cu trene stacojii pe care se vor rostogoli, în fantastice tumbe, furnici orange jonglînd cu felii subțiri de morcov.

La vreo oră distanță o să apară și stolurile de canari și îngerii, la fel de certăreți și triști și înfometati precum îi știi. Să nu îi bagi în seamă, vor trece iute, răvășind văzduhul, lăsînd în urma lor doar penaj incendiat. Iar de te vei întoarce vei putea zări cum, de pe pleoape, midii vor da de-a dura, spre adîncul

sufletului meu, aburinde găluști cu prune
să-mi parfumeze astfel tristețile, aș-
teptările, noaptea...

Așează-te pe-o frunză de somon
și-așteptă deci...

De-mi uzi cu rouă trupul din el ră-
sar cuvinte...

Scriam fără întrerupere, de luni întregi, de ani...

Umplusem întîi, pe cînd eram copil, miliarde și miliarde de foi subțiri și mici ca timbrele, apoi evoluasem, scriam pe teancuri de șervețele cumpărate de la super-marketul din colț. Cînd am trecut la caietele frumos liniate cu roșu eram deja adolescent. Nu vă mai povestesc cu cîtă bucurie și bairam, cam pe la vreo 40 de ani, mi-am spus că este vremea să mînuiesc deja celebrele caiete studentești.

Cînd și acestea au fost terminate, cînd de atîta scris începusem să port prin lume numai arome de cerneală și de foi virgine, cînd și teancurile de maculatură îmi împrumutaseră parfumul, am început, tenace, să-mi continui capodopera pe birou.

Am pornit ușor, cu colțul din stînga jos și apoi am tot continuat așa pînă am ajuns la sertare și-am coborît haihui, ocolind cu atenție mînerile de aramă, pe picioarele infinite. Din cînd în cînd mă opream și contempnam de departe, precum pictorii experimentați, șirul grațios al literelor.

Am umplut, dacă vă vine să credeți, întreaga cameră, pereții, scaunele, ușile și tocurile lor. Mai greu a fost cu ferestrele și gresia și faianța căci a trebuit să storc în călimară un amestec tainic de ceapă, pătrunjel, usturoi, pesmet și ouă de libelule ce dădea consistență durerii lichide.

Cînd totul a fost terminat și întregul nostru bloc era o pagină infinită, plină de corecturi și desene indecente, n-am mai avut încotro, a trebuit să cobor în stradă și să decorez, precum v-am spus mai sus, fiecă fir de iarbă, petalele, copacii, frunzele, părăsitele cochilii ale melcilor.

Nu știu cât am ținut-o așa dar vă pot spune că, la final, când totul a fost o infinită scrisoare, m-am trântit a odihnă în câmpul ăsta de litere și, privind chiorîș un fluture vișiniu ce-mi purta opera prin aer, am simțit că izbutisem pe deplin.

Eram fericit.

Înțelesesem în sfârșit că iubirea era pauza dintre cuvinte...

Nu-mi spune vorbe mari, nu-ncap
în mine...

Am cheltuit de-atîția ani cuvinte
încît acum mi-e teamă, mi-e rușine... Tu
mă cunoști de-acum, din toate astea ni-
mic n-am vrut, am scris doar pentru par-
tea secretă a sufletului tău.

Și-acum, cînd ies pe stradă, flu-
turi zboară, ducînd lin între antene epis-
tole... Îi urmăresc atent, îi văd cum plu-
tesc prin orizontul ăsta îmbibat de
emoții și de culoare, prin parfumul tris-
teții, și n-am ce face, nu pot reacționa în
niciun fel cînd unul și altul, inși mai di-
baci, mai iuți, îi prind și, uite-așa, se și
cred destinatarii inimii mele de cuvinte.

Acum sunt trist și blînd ca botul
de pisică... Mi-e dor să sparg odată sin-
gurătatea asta infinită, să redescopăr
plimbările, parcurile, pădurile, fotoliile

tandre în care, tolănit, să mă înveți cum să iubesc...

Mi-e așa de dor să mă ademenești alene cu câni imense ce mustesc de ceaiuri aduse, pe furiș, din Orienturi, în pliculețe ascunse în eșarfe...

Nu-mi spune vorbe mari, nu-ncap în mine...

Uneori ne simțim bătrâni și oboșiți, cu sufletul ca o șopîrlă verde, încremenită, speriată de flashul declanșat, din cînd în cînd, de fotografi holbați și idioți...

În asemenea clipe n-am avea nevoie decît de atît de puțin...

Ar fi de ajuns, de pildă, să ne refugiem lîngă gura sobei sau lîngă un calorifer cald și, cu cîteva lumînări aprinse prin încăpere, învăluiți de sunete, să ne afundăm în căni pătrate cu ceai aburind...

Ar fi atît de simplu... să dăm de-a dura, de la unul la celălalt, sîmburi vișinii de măslina, să ațîțăm motani cu greieri prinși viclean de picioroange cu elasticul de la portjartiere...

Poate am desena pereții cu indecențe, poate am scrie, meticuloși, poeme pe mînerul rece al ușii, poate ne-am ros-

togoli pe covorul vechi ca printr-un val de iarbă fosforescentă pînă cînd, oh, de atîta nebunească fericire, mîinile noastre, trupurile, sufletele, s-ar întîlni, s-ar contopi pînă la invizibil...

Așa ne-ar trece nopțile și anii, refugiați într-o stranie iubire în care nu mai încap cuvinte ci doar gesturi, ca într-un cîntec pentru surdo-muți.

Uneori ne simțim bătrîni și oboșiți, cu sufletul ca o încremenită și verde șopîrlă...

E-atîta dragoste în ura noastră...

Cum stăm pîndind, din zori în seară, ascunși după perdele vișinii și grele, mîngîiați fin pe glezne de ciucuri ferfenițiți, aburind ferestrele în așteptarea oricărei arome cunoscute, a unui pas, a șaretei ce și-acum îți poartă urma trupului impregnată în pernele de mătase, a motanului pătrat și portocaliu ce mă purta în șa pe cînd eram tînăr și îndrăgostit...

Dincolo de colțul străzii va fi mereu aceeași rece cabină telefonică, același felinar chior și anotimpurile ce încep deja să se mute în noi, cu ploi și zăpadă și amintiri, la ora cînd în inimi bat nesfîrșite orologii...

O lume în care nu mai există decît camere pline de fluturi, de greieri, sunete și culori și infinite ramuri de scortîșoară pe care le mestecăm gingaș, trîn-

tiți disperat printre tone de cărți și fotografii, pînă ne dau lacrimile de așteptare și de dor...

E-atîta dragoste în ura noastră...

Sunt bîntuit uneori de momente inexplicabile și pestrițe în care aș fi în stare să fac orice, să fiu oricine numai să-ți pot sta alături...

M-aș face, de pildă, de concurența n-ar fi atât de mare, paj la gleznelor tale și, înarmat cu răbdare și arome, le-aș răscoli seară de seară cu buchete de mărar și iasomie pînă cînd, fericită de atîta tăvălit între pernele moi, ai adormi...

Ori aș fi, de-ar vrea cel ce aduce zorii, dorobanț al sufletului tău, să-l păzesc cu flinta și cu crinii, de papagalii beți și vulgari din burg.

Așa însă n-am de ales și, chiar de mîine, o să-ți bat delicat la ușă ca să-ți arăt că doar eu îți pot fi cuhar.

M-ai pune atunci la cele mai plăcute cazne iar eu, stăpîn pe bucătăria fosforescentă, o să fluier din frunză ca

să intre-n scenă blegii mei aghiotanți,
convoaie de melci și lopătari ce vor rostogoli la nesfârșit rondela de andive,
mofturoase gălbenușuri...

Ne vom începe treaba tihnit, presărînd prin podele pesmet de Bohemia,
atîrnînd mișto de lustre, pentru a parfuma lumina, creveți marinați, scoțînd
din joben cercei de anghinare, pudră de busuioc, inele din găluște de orez...

Într-un târziu, cînd va sosi ora cînei și vei suna nerăbdătoare din ciorchini de fluturi, ca să nu poți să mă uiți și să te îndrăgostești iremediabil de bietul tău slujitor, te voi servi, în farfuriile cînt ghinda, cu supă de rodie în care am fiert temeinic, în toți acești ani în care nu ne-am cunoscut, nesfârșite, parfumate epistole de amor.

Pune-ți cuvinte sub tălpi, pune-ți jar sub cuvinte...

Doar așa poți rămîne încă viu, doar așa mai poți încă flana în voie prin viața asta ca pe o uliță umbroasă, înghețată, ce te va duce într-un final printre turme de greieri și valuri de păduri...

Aici sunt dovlecii dantelați în care locuiesc motanii verzi, dincolo, peste rîu, lanurile catifelate de sfeclă și nuferi. Dacă nu obosești și te țin picioarele poți păși, de vrei, pe cărările de marmeladă ca să ademenești cu stacojii bobite de icre, cerbii cu canari pe coarne.

Ori te poți urca atent în șareta de unt și, sub un cer de smîntînă și sînge, să-ți fluturi țilindrul de fetru în fața duduilor îmbujorate, coapte de plăcere și așteptare...

Hai, trebuie să încerci!

Cît timp încă peștii mai zboară
prin văzduh mai ai șanse de reușită și,
cine știe, dacă te porți gigea, poate te
va iubi și pe tine cineva.

E timpul deci...

Pune-ți cuvinte sub tălpi, pune-ți
jar sub cuvinte...

Viața e tristă copile, dar merge-
naintea!

De atîta timp nu am mai avut nicio veste de la tine încît mi-am spus că probabil asta ne este sortit nouă, să pendulăm între singurătate și tăcere și, exact cînd ne așteptăm mai puțin, să primim de departe violente semne de viață, parfumate și roz și mici precum boabele de icre.

În ceea ce mă privește m-am obișnuit cu starea asta, telefonul mi l-am desființat de cîteva luni, în cutia poștală s-a instalat confortabil un păianjen pepit pe care l-am botezat neaoș, Costel.

Rîndurile tale mă prind astfel, pierdut printre urme de culori, hîrtii mototolite cu desene indecent de nereușite și tastatura asta idioată pe care încerc să o hrănesc, seară de seară, cu fluturi.

Ai dreptate, nici eu nu-mi pot explica de ce Scrisorile de care vorbești și-au deturnat într-atît proprietarul și nici cine și cum a reușit să facă asta.

Le simt astăzi din ce în ce mai departe de mine cu cît sunt mai iubite de ceilalți și asist mut la nașterea celui alt destin al lor, de care încerc să nu mă las contaminat în niciun fel.

Asta fiindcă, în adîncul sufletului meu, simt că dacă nu aș scrie cu ochii închiși și aș auzi tot vuietul din jurul acestor epistole le-aș ucide, aș pune trotil pe fluturi și melci și dovleci, aș trișa...

Prefer să rămîn așa, vag neatent dar pur. Știi tu ce înseamnă să-i spui u-nuia venit de la țară: „Nu călcați pe iar-bă?”

În rest ce să-ți spun...

Nu pot decît să-ți mulțumesc pentru tot și, din cînd în cînd, în zi sau în noapte, să mai rostogolesc către tine, atît cît mă mai țin puterile să o fac, mandarine coapte, pline de cuvinte și arome.

Dumnezeu ne ocrotește, e adevărat...

Încă din zori ne lasă să plutim în roua adîncă, în cartiere famate ale burgului, tu legănată lin în mijlocul ocrotitor al unui pîlc de copaci portocalii, eu - deosebit de șmecher și ferchezuit, cu un fir de ceapă vînată încins la țilindru, tolnit în șareta scîrțîindă, trasă de bătrînul nostru motan verde și franțuzit...

Uite așa, din zori și pînă în seară, ne vom tot căuta, evaporînd ziduri de cărămidă multicoloră, gherete, tîrgoveți soioși...

Din cînd în cînd, ca să te înduri să mă primești regește, la marile răscruci mă voi opri ca să ofer tandru lecții de vals florăreselor, sonete infinite blîndelor cîrciumărese.

Apoi, pierdut printre milioane de buchete de vanilie și clondire cu Eaux de

vie frambiose, voi reîncepe călătoria, spintecînd cerul de marmură, cîmpurile de mărgăritar și floarea soarelui.

În zori mă voi opri lîngă gleznelile tale, și, împrumutînd cea mai fină pană din colecția canarului meu credincios, îți voi scrie minuțios, cu neștiut alfabet, povestea călătoriei mele pînă sus, lîngă lobul urechii...

Abia atunci te vei trezi și, timizi, vom face cunoștință...

Dumnezeu ne ocrotește, e adevărat, dar oare te întrebi de ce?

Erai pisică mov, torceai mătăsurii...

Te lăfăiai adesea, prin camera micuță, flanând printre agende, coji de pomelo și muzică hipnotică și fărîme de țigări, derulînd de pe un invizibil mosoraș firul ăsta multicolor numit viață...

Ofereai cîntece ca și cum ai fi dăruit flori, uneori dansai așa, ca pentru tine, cu ochelarii puși ștrengărește pe vârful nasului, aruncînd bezele din vârful unghiilor aiuritoare, presărînd coji de semințe în loc de confetti pînă cînd noaptea te învăluia și, într-un miez de sunete și culori, obosită, te feelingeai în așteptarea visului...

Așa te-am cunoscut, pisică mov, torcînd mătăsurii...

Îmi construiseam tenace, prin ani și ani de trudă, cîteva încăperi așezate, cu cel mai suspect și fin echilibru, în vârful unui ondulat fulg de păpădie.

Îmi plăcea pînă la naufragiu să ies încă din zori și, clătinat de arome și vînt, să privesc în depărtare melcii fosforescenți ce-și zulfau coarneaue înainte de a porni hai-hui prin cîmpul de bumbac, prepelicarii cu păuni în șa, mirosind a sînge și a glonț, crinii stacojii obosiți de-atîta rouă strînsă-n cupe...

Uneori așa, ca de distracție, cînd se mai nimerea vreun roi de furnici pudrate să mărșăluiască pe lîngă biata-mi colibă, recunosc că mă desfătam rostogolind încet spre ele găluști de anșoa și anason.

Astfel petreceam pînă seara, cînd fluturii îmi băteau melodios la ușă și, după o porție zdravănă de supă de cicoare,

cașcaval și catifea de cerb, mă așezam -
sătul de-atîta viață și culoare - la cenu-
șia mea masă de scris ca să vă istorisesc
și vouă cum îmi construiseam tenace, prin
ani și ani de trudă, cîteva încăperi așe-
zate, cu cel mai suspect și fin echilibru,
în vârful unui ondulat fulg de păpădie...

Hai iute, azi e voie să iubim!

Să hoinărim prin străzile uitate, traversînd într-un picior, școlărește, ca la un incendiar șotron, liniile de tramvai, să ciocănim din ușă în ușă, să trezim mușterii hanurilor...

Nu-i timp de pierdut, în curînd ulițele se vor aglomera, cretini în haine de gală, cu fluturi în loc de papion și ghetre, se vor îmbulzi să dăruiască imense și multicolore buchete de lobodă și trandafiri domnițelor indiferent-surîzătoare, motanii albaștri vor ieși la peșit greieri, pînă și melcii cu ochii cît casa, vor purta aromate cornulețe în spate sperînd astfel să fie iertați c-au greșit cîndva roiurilor de rîndunici.

Mai bine deci să pornim la drum încă de acum și, imediat ce vom afla locul primei noastre întîlniri, să ne streacu-

răm pe sub tencuiala scorojită pierzându-ne în nesfârșite ore de amor.

Într-un final, istoviți și fericiți și rușinați de atîta blîndețe evaporată, cu vechiul tău ac de albină păstrat - pentru momente speciale cum este acesta - în tivul juponului, îți vei încrusta minuțios chipul în cărămida portocalie iar eu, pentru a șterge orice urmă a victoriei noastre, voi parfuma văzduhul cu picături fumurii de vanilie și mure.

Hai iute, azi e voie să iubim!

Este târziu și-ți scriu pe fugă, în câteva clipe se va închide poșta...

Vreau doar să știi că-n mine sunt bulgări de amintiri, că tot ce este inutil în trupul meu a fost de mult măturat de creveți destoinici, că furnici uriașe și roșii, subțiri în talie, rostogolesc sunete și păduri și cărări iar melci cu dovleci aprinși în spate așează apoi toate astea în mine ca într-un puzzle, bucată lipind de bucată, în speranța că, printre cioburile astea de viață, te vor găsi.

Este, după cum vezi, un soi de curățenie generală, așa cum mai fac uneori oamenii pe la țară, și tot ce era perdea grea de catifea vișinie, pahar de cleștar, cuțit, carte, totul, dar absolut totul a fost topit în lumina grea a apusului...

Pînă și durerea, rănilor, cicatricile, toate s-au evaporat...

Nu mai sunt decît un fluture
molîu, încremenit în tăcere și așteptare,
înghețat într-o zi care se va pulveriza în
cîteva ore, o zi făcută pentru doi...

Este tîrziu. Îți scriu pe fugă...

Te las acum, se va închide poșta...

Lumile, iată-s deschise...

Poftește și pășește atent de
vrei...

Din aerul moale, răsucind încet,
poți smulge o rodie.

Pentru început este de ajuns, te
poți apoi așeza aici, în iarba fosfores-
centă și, cu agrafa de porțelan, desple-
tindu-ți ușor părul, poți începe să deco-
jești, strat cu strat, fiecare parte a
vieții ei.

Dacă nu te grăbești și o să lași să
plutească lin cojile-i prin preajma ta,
parfumînd văzduhul, dacă vei ține deci în
palme ușor, delicat, miezu-i palpitînd vei
observa că, din bobیțele sîngerii se vor
întrupa întîi cărări șerpuiunde și mov ce
se vor desfășura aiurea, pînă dincolo de
pădure.

Apoi, dacă miezul înclini, o să apa-
ră, rînd pe rînd, greieri năuci cu frac și

cu joben, canari pepit, îndrăgostiți orbește de ciocîrliile din minarete, lebede de Bohemia gata de marele bal.

De vrei, și spui șoptit cîntecul acela, cîntecul tău, o să trezești din somn și omizi uriașe și blînde ce, cu mătasea lor aranjată atent cu cel mai strașnic fixativ, te vor învăța cum se iubește de nu ai culori la îndemîină.

Într-un final, imediat după apusul soarelui, din fărîma de miez rămasă o să răsară și fluturele albastru, în aceeași veche și miniaturală șaretă, aruncîndu-ți din vîrful biciului cel mai strașnic sărut.

Apoi lumile se vor închide.

Noapte bună!

Îmi spui c-ai vrea să scriu despre iubire, pentru femei cu suflete incendiate, pentru partea asta invizibilă de lume care se regăsește doar în fluturi, în ceruri de maioneză, în poeme scrijelite pe interiorul zidurilor...

Și te dezamăgesc, căci n-am cuvinte, le-am pierdut, s-au topit în toți anii ăștia în care n-am conținut să mă joc cu ele, ani în care le-am jonglat mai ceva ca magicienii...

Treaba asta era nespus de faină la început, îmi sălta inima în mine de bucurie când reușeam un flic-flac mai de Doamne ajută, muream de plăcere, mă tăvăleam în nori de bumbac văzînd mulțimea de gură-cască adunată lîngă mine mai ceva ca la miting, ascultîndu-le apoi aplauzele, bisurile, prostia...

Apoi, poate tocmai din cauza excesului meu de entuziasm, s-a întîmplat

ceva nedefinit. Nu știu nici măcar cînd a început.

Tot ce pot să-ți spun este că, fiind în starea asta ciudată, de transă, măcelărind sentimente și înghesuindu-le cu forța în nenorocitele astea de litere, am observat că, unul-cîte unul, cuvintele ce altădată pluteau prin aer pentru ca apoi să îmi cadă din nou în suflet și în palmă, unul cîte unul zic, dispăreau, se pulverizau, se topeau lăsînd în urma lor, în cel mai bun caz, o vagă aromă de nard...

Cineva, știm cu toții cine, mi le luate...

Am rămas țintuit de atunci într-o lume de greieri, de motani imenși și portocalii, un regat al furnicilor, al melcilor, al caselor de turtă dulce.

De la ei am învățat că nu prin cuvinte știi ce e iubirea, căci cuvintele o ofilesc, oucid, o lasă ca pe-o floare prea des mirosită...

De la ei am învățat să tac...

O să plec în șoaptă, o să aflu de mine târziu...

Întâi, în ultima dimineață, mă voi scula amortit, înghețat, tăcut și, după ce voi deschide larg geamurile, inspirând aerul violet ce se va scurge în garsoniera asta dărăpănată, din câțiva pași voi fi în fața oglinzii. Va urma ritualul, pieptănătul, bărbieritul, degetele bățînd tacticoase, a rușine, în obrazul de oglindă.

Apoi mă voi așeza la masa asta improvizată și, punînd un cărțoi peste tastatura îmbîcsită, voi smulge din văzduh o foaie și, cu un fir de ceapă bine ascuțit, îți voi mai scrie cîteva rînduri doar așa, ca să nu simți un timp că m-am topit.

O să am grijă, știu, și o să îngheșui printre literele astea minuscule și melcii blegi cu piersici portocalii în loc de casă, și melodiile noastre adunate din mii de cd-uri, și bucatele ce-ți plăceau atît de mult cînd le degustam, lăfăindu-

ne boierește în mica tavernă cu nume fellinian, și ceșcuțele cu ceai aburind și indecent de parfumat, și pădurile în care, cîndva, m-ai purtat, și grotă... Și, ca să le dibuiești cum se cuvine, o să atașez și o lupă din cea mai lustruită sticlă a sufletului meu.

Ba chiar o să încerc să lipesc, într-un colț ondulat al paginii, și fluturii ce ne-au însoțit în toți acești ani, cu aripile lor înmuiate în amorul nostru...

Într-un final, luînd din cuier țilindrul de mătase roasă, înmănușat pînă în gene, cu fularul desfășurat pe mii și mii de ulițe, voi porni la drum, voi saluta politicos pe anticarul cu nume de șvab de la parter, pe tînăra vecină de alături, ba chiar voi arunca cîteva boabe de fasole fosforescentă pisicii de pe balcon, în semn de duioasă recunoștință.

Apoi, lăsînd actele și cheile și parte din viața mea în cutia poștală a redacției, fără a mai privi în urmă, ascultînd doar melodiile ascunse în clopotele grele ale catedralei, mișcate armonios

de canari pepit, voi face pașii din ce în ce mai mari pînă cînd, deși vei fi cocoțată în vîrful celui mai mlădios crin, nu mă vei mai zări, voi rămîne doar în sufletul tău, ca un sentiment straniu, ca o plăcută rană, ca singura boală ce te învie...

O să plec în șoaptă, o să afli de asta tîrziu...

E indecent să-ți scriu... Afară ninge.

Nu de cuvinte ai acum nevoie. Mai bine ia-mă-ncet de mână, pune pe umeri șalul de catifea, potrivește-ți șic pălăria, ia-ți haina roz și hai prin lume...

La mese, în Lipscani, stau motani fragezi, ce o să-ți laude urma prin zăpadă și, ademeniți de aroma ta, vor lăsa dracului ceaiul de kiwi și pesmeții, pornind în marș vesel după noi.

Dincolo, cocoțați în straniu echilibru pe acoperișul Băncii Naționale, canari grași, multicolori, ne vor fericii cu bancnote verzi în loc de confetti.

De vrei, putem apoi coborî leneș înspre statui. Vom mai găsi acolo o ultimă șaretă cu-omizi de angora proaspăt înhămate și, de ne vom purta cum se cuvine cu ele, servindu-le cu praline de portocale și anșoa, ne vor lăsa să flanăm

așa - ore întregi - pe oriunde ne dorește sufletul...

Vom traversa astfel orașul, de la un capăt la altul, cu fanfara motănească după noi intonînd serenade stacojii ce vor scoate în stradă, rînd pe rînd, subrețe cu batiste fin brodate fluturînd a mulțumire.

Iar seara, cînd vei ajunge acasă, scuturîndu-ți zăpada din gene, din păr, din suflet, îți vei aduce aminte - în sfîrșit - și de mine, fluturele tău cretin și, deschizînd agale buzunarul de la piept, îmi vei reda libertatea în camera ondulantă.

E indecent să-ți scriu... Afară nin-ge.

Nu de cuvinte ai acum nevoie...

Blesteamă-mă așa cum ști, frumos și tandru, ca fluturi mari și mov să-mi ardă răsuflarea.

Așa aș fi și eu liniștit, aș ști că pot să aștept înserarea aici, la masa asta șugubeață, nins de tăcere și ani, mol-făind tacticos măduvioară de șopîrlă fiartă în rouă...

Nu m-aș mai teme de moarte, n-aș mai simți durerea, n-aș mai lăcrima de m-ar năpădi amocul.

Aș fi voios, curajos ca un vâtaf de agie, aș lua secundele în piept, m-aș putea plimba și eu liniștit pe ulițele largi și parfumate, te-aș imita și, atingînd fin cu degetul un zid prea înclinat, o colibă aleasă după un criteriu doar de mine știut, aș încerca să văd de se topește...

Poate chiar aș avea curajul să reîncep a scrie cum scriam cîndva, umplînd minuțios pietrele, frunzele, felinarele,

poate - de-aș avea o scară infinită, ori
vrejul acela fabulos din copilăria noastră
și a lui Jack - m-aș cocoța atent pînă în
vîrfurile celui mai palid crin ca să pudrez
cu tăciuni și miere măcinată în pistil, fi-
ece petală...

Aș știi că tot timpul din lume s-a
scurs și asta m-ar face al naibii de feri-
cit.

Nu m-aș mai teme nici măcar de
plecarea ta, te-ar aduce canarii înapoi.

Blesteamă-mă deci așa cum ști,
frumos și tandru...

Vrei iar să pui moi scame de angora ca să împiedici melcii să-și deseneze, cu cerneala lor băloasă și fosforescentă, cărări către părțile nemăsluite ale trupului tău...

Te-așezi apoi, leneșă, între sute de perne de mătase, sorbind suav ciucurii stacojii și pocnind melodios din sute de buchete de mărgăritar, semn că este timpul ca cirezi de serafi să apară și să te-mbie cu porțelanuri pe care se odihnesc nuci umplute cu miez de rodii, omizi multicolore în foi de scortîșoară, degetare de fildeș cu cel mai moale și albastru ceai din Orient.

Furnicile, silabisind cărări, vor rostogoli tenace mătăsoase boabe din cel mai pur lapte iar eu, Motan Literatul, lăsîndu-mă îmbătat de mîngîierile tale, voi scoate din joben biscuiți din chihlimbar pentru ronțait în clipe de extaz.

Apoi va veni noaptea și, ca mulțumire pentru așa cină diafană, o să ne parfumezi văzduhul, sufletele, solzii, cu trupul tău - ciorchine de coacăze.

De-atîtea luni suntem pierduți pe mare...

Nici ziuă nu mai e și nici tăcere.

Doar o noapte surdă, ce bate mereu din copite în lemnul îmbibat de-atîta suc de portocale și sare, poate o aude totuși cineva, poate ne lăsăm ademeniți și, pulverizînd în larg felinar după felinar, vom trece de partea ei.

Provizii nu mai sunt demult, bem parfum și mestecăm solzi afumați de pirat. Echipajul meu s-a împuținat teribil, din cei 27 - număr cu noroc, cum credeam cîndva - am mai rămas noi doi și vreo șase muși, mreene, furnici, canari, un fluture și-un papagal.

La cîrmă-i tot greierele Joe, cel cu cîrlig tăios de scoică. El, pînă astăzi, ne-a purtat întregi căci altfel eram topiți de mult, nu mai apucam eu să-ți scriu acum.

A, și era să uit, mai e și Jess, melcul bătrîn și blînd cu bandaj la cartarg. În coarnele lui benoclate ne e speranța, altfel nu știu cum o să o scoatem la liman...

Tu ești sigură că insula asta de Amor chiar există???

Cam asta e pe-aici, în rest doar șoapte...

Pup,

Motan Literatul

PS. Dacă nu mai primești nicio veste de la noi în maxim o lună vezi că, pe noptieră, lîngă paharul cu vanilie, este ghemul fosforescent de amintiri. Desfășoară-l încet și trage-ne dracului înapoi!

Mulțam!

O să ne întâlnim probabil în locul cunoscut...

Eu voi veni puțin mai înainte, ca să schimb vreo două vorbe cu fata care ne va aduce comanda, și apoi voi cere - ca de obicei - aceeași masă retrasă din colț.

O să se audă muzica în surdină (nu știu, poate Lhasa, poate Leonard Cohen), o să fie mult fum, o lumină topită în pahare, alunecând verzui prin gâtul nespus de alungit al sticlelor. Tipi cu ochelari de fițe, gagici cu râs zgomotos, o ploaie de gălăgie obscenă în care te vei strecura grăbită, cu privirea în pământ, abia atingând cu degetele mânerul rotund și soios de alamă, înaltă pînă la serafi, cu ochii imenși, pentru a te așeza ușor în fața mea.

Ca să nu irosim călimări de sînge și șervețele picurate cu amintiri o să tă-

cem amîndoi, poate așa o să înțelegi că sunt blînd și frumos și bun, că partea asta de lume pe care toți se grăbesc să o revendice este numai a ta, că între două căni de ceai portocaliu și-un ceainic plin cu fluturi de pluș putem să ne regăsim, fără ură, fără strop de întristare, într-un zîmbet comun.

O să stăm așa, tăcere în tăcere, uniți de arome și culori și dragoste, ore, zile, luni întregi...

Într-un final, cînd o să pleci, o să vezi într-un colț sufletul meu. O să te strige pe nume, o să-ți șoptească suav că te iubesc și multe alte chestii comune.

Nu-l băga în seamă, e mort, nu știe ce spune!

Nota vă rog!

Mi-e frică, mi-e incredibil de frică. O frică violetă, înghețată, ce își întinde ramurile în nopte, în suflet, în solzii sînilor mei...

Și totuși continui, merg înainte, totuși zîmbesc și îmi pun cea mai frumoasă eșarfă și rochia albastră cu melci și inimi ștanțate, gîndindu-mă că poate o să mă zărești cîndva, așa, ca din întîmplare, pe cine știe ce uliță încremenită și, ascunzîndu-te migălos după tarabe și blugi și țigani, o să vrei din nou să-mi biciuești iar existența cu arome și dragoste.

Poate cîndva mă vei iubi din nou sau nu, nu din nou, ci pur și simplu, ca și cum ai iubi o nouă și multicoloră femeie. Poate vei vrea să tac, să vorbim altfel, să rostogolim în noi roți infinite de cașcaval pe care se balansează canari pellici, să văruim cu smîntînă trupurile ca

să putem, apoi, cu ace din cel mai scump abanos înmuiate în sos de rodie, să însemnăm oră de oră, secundă cu secundă, îngemănările a două suflete, incendiarele victorii ale cărnii înmiresmate.

Dar acum mi-e teribil de frică.

Atît.

O frică violetă ce sper să se pulverizeze cînd vei reînvăța să mă iubești.

Ce îngeri blegi ne-mbracă trupurile seara de nu mai simțim nimic?

Cum reușesc să pulverizeze durerea, să topească rănilor, cicatricile, rămânând în urmă doar un abur de amintiri și vise?

Aproape că le-am învățat ora, îi aștept cuminte, în fotoliul vechi dintre măsuta de telefon și bibliotecă. Aprind încet veioza vișinie și-atunci totul se stinge în jur, pînă și sufletul ăsta brăzdat de zile și, într-o nespusă liniște, inima se oprește o clipă și-atunci îi intuiești...

Apar încet, ca o dragoste adolescentină, și îi simți cum încep să-ți probeze unghiile roz, să-ți miște degetele falangă cu falangă. Uneori trupul le este prea greoi și-atunci mai vezi cum se rostogolesc prin camera sălcie, pe covor, o fostă inimă, un ochi mult prea insistent...

Apoi te poartă și te ridici și te plimbi haotic prin încăperi, pe străzi, prin orașe și nu știi de ce ești atât de fericit în singurătatea ta.

Iar în zori te readuc în camera înghețată, așezându-te ușor pe perna moale, pun un pled mătase de liliac peste tine și dau drumul luminii...

Noi numim asta vis.

Ei numesc asta dragoste!

În definitiv ai avut dreptate, dacă știm cum să fierbem oul de șarpe și să-l decojim încet, vor răsări din el valuri de maci stacojii, trandafiri de chihlimbar, buchete de fildeș și zmeură.

Poate atunci vei zîmbi din nou, poate mă vei lua de mîină și, cățărata în vârful celui mai înalt și palid crin, ca în vara aceea teribilă de îți mai aduci tu a-minte, îmi vei rostogoli prin aerul moale și violet miliarde de bezele, de inimi, de fluturi vanilați...

O să te iubesc și atunci cum te-am iubit dintotdeauna și o să înot vitejește prin iarba argintie ca să pescuiesc lăcuste nemărginite, greieri amorezați pe care apoi o să-i prind șic în vârful celor șapte țigări aprinse din plete și să-ți îngînăm astfel, beți de culori și de trupul tău, șansonete bufante.

Într-un final, frumoasă și infinită,
geloasă pe trandafiri și canari, o să scoți
dintre sînii orbitori mosorelul de ceață
și, sărind sprinten lîngă mine, derulîndu-l
încet, o să-l lași să ne acopere, să pulve-
rizeze în iatac părțile incendiate ale
trupurilor noastre îngemănate, să re-
scriem marile romane de amor ale lumii
acestea înghețate.

Îmi faci sufletul praf, trupul clepsidră, și-apoi, trîntită moale printre perini de mătase, sorbind prin rîme prelungi șerbet de mandarine din cupele crinilor, mă-ntorci încet, în clipe potrivite, ca să îți treacă anii, ispitele, durerea...

Lumina grea se va lipi de ziduri și camera îmbibată cu sunete pornite din bostanii multicolori se va transforma în manej. O să vezi atunci cum cai magnifici, purtînd greieri în șa, o să facă tumbe fosforescente, cum furnicile violet vor defila printre coapse și sîni cu făclii aromate iar mopșii arțăgoși vor fi iar la post, jandarmi conștiincioși ai inimei tale.

O să privesc pulverizat această pestriță desfășurare de forțe pînă cînd, obosită de-atîta culoare și circ, mă vei

scăpa din palmă și, rostogolit în așternu-
tul infinit, îți voi fi ogheal pentru vise.

Apoi vor veni zorile...

Amorul meu, ieri am avut o zi cumplită...

Pe la amiază, după luni nesfârșite de hoinărit prin ape și vînt, bătrînul și credinciosul melc Jess, ștergîndu-și îndelung coarnele, ca nu cumva să aiureze din cauza tăcerii și singurătății, ne-a anunțat, prin goarna lui de foi de leuștean, că, pare-se, la orizont începe să se zărească ceva.

A fost nevoie de oleacă de răbdare din partea lui căci, din lene, din indiferență, din moarte poate, niciunul din noi nu mai credea în minuni și, pînă am ajuns pe punte, a durat ceva timp...

Într-adevăr, dincolo de noapte, abia străbătută de razele pulberii ale lunii, se ivea ceva, din ce în ce mai mare, ca un soi tigră, ca o rodie imensă și zimțuită.

Am sunat deci adunarea și, când toți cei 27 de rătăciți mi-au fost alături, după un tainic sfat, am hotărât că-i timpul să acostăm...

Așa am ajuns, năuci de atîta tanguaj al sufletului, în Țara de Cerneală.

N-am timp acum să-ți spun cum ne-au întâmpinat băștinașii - un soi de calamari imenși și multicolori - nici de ospățul ce-a urmat (încheiat cu-n delicios și infinit tort de orez și bame de fildeș), nici măcar de culcușurile din bostani aurii în care-am înțeles cum se visează. Poate pe altădată...

Să știi doar că, dis de dimineață, am pornit iar la drum, în căutarea insulei noastre...

Acum toți ai mei dorm. Puntea e un imens hamac...

Sunt al naibii de obosit și o să mă culc și eu curînd.

Te îmbrățișez, roagă-te pentru Noi.

Motan Literatul

PS. Îți scriu cu un toc special, făcut din os fraged de știucă portocalie. L-am primit în zori, la plecare, de la Biban Sucitul, nebunul din clopotniță.

Cică, dacă privești ușor printre gene și citești ultima propoziție a epistolei mele, ar trebui să vezi cum cuvintele încep să devină purpurii și să pîlpîie lin. Asta ar însemna că nu te-am uitat, că încă mă iubești...

Ia vezi... merge?

Sfinți infiniți și tandri pictezi pe crinolină, sfinți curioși din cale afară ce-ascunzi pe sub mățasuri...

Și-atunci cheamă heruvimi în ajutor să tămâieze întreg văzduhul cu nard și portocale pînă la apus, cînd clopotele încep să sune grav iar hainele pornesc a se topi încet, una cîte una, precum o luminoasă foaie de ceapă de Bohemia ce lasă în urmă trupul incandescent.

Atunci din iarba nemărginită și violet vei simți cum, în destoinic marș, furnici multicolore vor escalada pulpele fragezi și sînii vicleni iar ceva mai sus, pe pleoape, lăcuste de Angora vor picta, geană cu geană, hieroglife pentru cealaltă parte a vieții tale.

Corsetul ți-l vor strînge, cu delicat șnur de levănțică, melci inițiați în tainele amorului, greieri îți vor picura sunete în loc de cercei...

Astfel gătită, sorbind în extaz roua din cupele crinilor, în cele din urmă vei rostogoli către mine poșete întregi de bile de cleștar, semn că a venit timpul să-mi pun iar coiful cu pene de alamă și, ieșind în ulița îngustă, să aprind felinarele, orașele, universul...

Lumea va crede că au sosit zorii.

Aiurea... este doar modul tău de a arăta cât mă iubești!!!

Noi nu știm multe dar știm să iubim...

Ne împiedicăm adeseori în propriile șireturi, dăm cu fruntea de stele și sîngerăm și ne doare, ne lovim unul de altul aripile întinse... Poate folosim aiurea literele, cuvintele, poate nu știm să spunem poezii de amor sau nu ne găsim vorbele potrivite atunci cînd asta ar salva totul. Dar știm să iubim... Știm să iubim...

Noi ratăm zilnic dimineți, ore, ani. Cădem și abia ne ridicăm. Nu ne iertăm decît după ce ne stingem, dăm alt înțeles durerii, sîngelui, vieții. Noi nu avem decît arome, abur înșirat ca vata de zahăr, din el rupem fîșii-fîșii cînd vrem să ne amețim iubitele și n-avem dulcegării la îndemînă... Nu știm să plîngem cînd ne doare și nici să rîdem în hohote atunci cînd ar trebui. Nu știm să întindem mîna

atunci cînd degete se vor atinse și nici să punem capul pe pernă rugîndu-ne pentru cei ce ne-au doborât.

Noi nu știm multe dar avem timp să le învățăm pe toate. Fiindcă știm să iubim.

Știm să iubim...

„Fiindcă-a iubi nu-i socotit a fi greșeală
nici chiar de Dumnezeu, ci-i o izbîndă
pe care el o iartă cu plăcere.”
(Emil Brumaru)

Cred că, într-adevăr, e timpul să
mă opresc...

A fost prea multă trudă, prea
multă umilință și prea multe renunțări.

Cred că a venit vremea să înțeleg
că poți apăra ființa iubită de cei potriv-
nici dar niciodată nu o să o poți apăra de
ea însăși, că - indiferent cît și ce spui
sau faci - numai timpul va dovedi dacă
am avut dreptate. A venit vremea să în-
țeleg că degeaba faci frecție unui picior
de lemn căci rareori copacul va reînvia.

O să înțelegi atunci cuvîntul acela
pe care l-am tot repetat cîndva, o să
pricepi că te-am iertat de mult și că nu
te urăsc fiindcă, așa cum spunea cineva,

„nu poți să urăști pe cineva deja înfrînt care, fără tine, nu va mai fi niciodată un om întreg!” O să știi că ceea ce vezi și simți nu este iluzie, că o să ne purtăm iubirea asta, ca pe un stigmat, pînă la sfîrșitul nostru.

Și, mai ales, a venit vremea să afli singură ce va mai rămîne din insula ta. Că, în curînd, nu o să mai găsești în jur nici distracții și nici jocuri ci doar locul încuiat pentru vecie.

A venit vremea să știi că nu meriți, că toată povestea aceasta va trebui să se oprească într-adevăr, să nu se mai prelungească cercul ăsta lălăit, să tai subțirele fir de păianjen de care a rămas suspendată relația asta...

Să înțelegi că s-a terminat!!! Pentru totdeauna!

Mult noroc!

Am pene în suflet, abia-mi începe viața...

Ce motive aş avea să nu păşesc ţanţoş, mîndru nevoie mare, prin începutul ăsta de săptămîină, de ce nu aş flana pe străzi uite așa, total aiurea, adulmecînd aromele domnițelor vişinii, schimbînd culorile pentru miliarde de buchete de mărgăritar pe care apoi, petală cu petală, le-aş dărui tîrgoveților triști?

De ce nu m-aş mai putea gîndi că zidurile ascund povești sub tencuiala roasă, de ce nu aş asculta, cu urechea lipită de marmura rece, cîte suspine au întipărite în ele treptele colibelor și, mai ales, de ce nu aş putea urla în gura mare: „Domnule, trebuie să fi fericit, ce nai-ba... Ești rege peste fluturi și vise! Tot ce-a fost rău s-a transformat în șoap-tă!”

Îmi iau deci bastonul din os fosforescent de rechin, îmi pun melonul cu pene de păun și fracul din mătase de fecioară și, iată-mă, de azi sunt al tău, sunt al tău pe vecie!

Am pene în suflet, ai grijă cum mă locuiești!

Sunt doftor de parfumuri, ce vă doare?

Căror miresme nu le simțiți savoa-rea și ce arome nu vă sfîșie privirea? Nu vă temeți, sunteți în siguranță aici, mie îmi puteți destăinui totul...

S-au adunat probabil, în toți acești ani, prea multe alei, prea mulți moflujii în colțurile trupului ăsta fosforescent așa că vă înțeleg de ce vă este atât de greu, de ce totul în inimă este violet, de ce încrederea pentru dumneavoastră nu semnifică decît zece litere sterpe...

Dar mie îmi puteți destăinui totul... Nu vă fie teamă!

În cîți zori v-ați stins tăcerile, de cîte ori ați așteptat apusul pentru a învia... De cîte ori v-ați rugat în șoaptă ca el să vă găsească, să vă dea un semn - oricît de mic, de cîte vieți așteptați o

privire care să vă pulverizeze de fericire?

Nu-i nevoie decît de lacrimi. Atît. O să ştiu atunci că am dreptate, că reţeta asta scrijelită fin pe-o petală a dat rezultate, că puteţi să vă ridicaţi, că sufletul va fi colorat din nou şi va păşi către tot ceea ce a negat şi a iubit cîndva...

Nu vă temeţi, sunt doftor de parfumuri...

Ce vă doare?

Te-nșeli bătrîne, lumea e frumoasă, trebuie doar să închizi ochii...

Numai atunci o să știi cât de multe poți îndura și de câte ori te poți ridica apoi, atunci o să înțelegi că miresmele nu sunt pentru nări ci pentru retină, că zorile nu pot sosi decît dacă primești cu trupul larg deschis toate apusurile universului.

Atunci o să îți apară, în loc de epidermă, mii de strofe, abia în acea clipă vei simți, prin vene bătînd exploziv, miliarde de fluturi, atunci vei știi că iubirea nu înseamnă să vinzi ci să dăruiești din tine totul, carne, ochi, culoare...

Atunci vei știi că, de vrei ca cineva să-ți rămîină alături, nu-ți trebuie cuvinte ci inimă.

Atunci vei înțelege că, în clipa în care nu mai ai nimic, cînd ai pierdut totul, ești cel mai bogat de pe pămînt

fiindcă nu-ți mai rămîne decît libertatea.

Și-atunci o să știi că nu te poți întoarce în locul din care nu ai plecat niciodată...

Te-nșeli bătrîne, nu-mi poți dresa sufletul... degeaba îi arunci monede de biscuiți!

Te-nșeli!!!

Azi-noapte-n vis, pe spate, mi-a apărut un semn, un fel de șarpe infinit și subțire, de mătase, ce cobora șuierînd lin spre coapse...

Era un fel de rană ce nu doare, palpita doar încet, ca o inimă deșirată, și care - atunci cînd respiram - țîșnea diafan, încet, stropi de lumină și lacrimi...

De undeva din urmă cineva, nu puteam zări exact cine, îmi șoptea să nu mă tem, să mai îndur o clipă în tăcere. Îi auzeam vocea puternică, extrem de clară, și-ncercam să îmi dau seama cine este, cum naiba a ajuns în visul meu și mai ales de ce îmi spune toate astea...

Căutam să-l ascult, să nu mă mișc prea brusc de teamă să nu stric totul, să nu strivesc senzațiile ce se scurgeau astfel din trupu-mi, să nu umplu odaia cu păreri de rău, cu iubiri trecute, cu pleoape sărutate...

Nu mai știu cât a durat visul acesta, nopți, zile întregi poate am stat așa, de veghe, cu șarpele acesta colcăind de sentimente transformate în solzi de arome și lumină.

Știu doar că, într-un final, m-am trezit și, ridicându-mă greoi, primenindu-mă galant, plin de amor și rouă, am pornit bucuros spre tine pe ulițele întortocheate ale vieții.

Abia când m-ai zărit și m-ai întrebat ce-i cu asta ditamai aripa dintre umeri am înțeles de ce a fost nevoie de atîta așteptare...

De cîte raze avem nevoie în suflete pentru a putea pulveriza durerile, eșecurile, orbirea, pentru a putea porni din nou fragezi la drum, pentru a putea hoinări nopțile și ulițele încinse de dorințe, pentru a avea puterea să scrijelim cu unghiile zidurile portocalii pînă la sevă, pînă cînd din ele ar țîșni must și miresme...

Cîte păduri vinete mai trebuie să incendiem pentru a ne face apoi rezervă de creioane cu care să ne însemnăm mișgălos în epidermă amintirile, trupurile contopite, degetele împreunate... Cîte lacrimi mai trebuie să adunăm sub pleoape ca să înțelegem că iubim și trebuie să ne ridicăm și să avem puterea să strigăm asta fără teamă, în piața mare a orașelor...

De cîte raze mai avem nevoie ca să ne regăsim?

De cîte culori?
De cîtă tăcere?

De-acum poate să plouă, nu-mi mai pasă...

Dovleci albaștrii se deschid ca să adăpostească fluturii, merele imese își strâng semințele ca să facă loc omizilor de mătase, melcii portocalii vor mai face încă o intrare în cochilia lor de fildeș pentru a ocroti greierii. Poți, de vrei, să dai și tu o mână de ajutor și să arunci bucăți de pâine chihlimbarie în care să se înșurubeze iute furnicile...

Puneți apoi șalul de mătase și pantofii pentru mîna stîngă căci în cîteva ore totul va fi violet, în cîteva ore totul...

De mine nu te teme, se va găsi cineva să mă îngroape sub cîteva petale de iris...

De-acum poate să plouă, nu-mi mai pasă...

„Poveștile-s făcute pentru îngerii!”
îmi spui...

Vrei să-i păcălești, să-i tîrăști în lumea asta palidă a noastră, să-i zăpăcești cu mașini ruginite și înghețată de struguri și vată de zahăr... Îți place la nebunie să-i vezi cum se bălăcesc prin glod, cum se ascund năuci după crini vanilați, cum se pierd printre cretini și betoane și sticlă...

Nici atunci măcar nu-i lași în pace... Le șoptești în pleoape vulgarități, îi îmbeți cu arome stoarse lin din rodii pînă ce, sătui de atîta delăsare, își vor rostogoli obositul penaj în praful stelar de pe jos..

Abia tîrziu, cînd vor fi secătuiți, vei chema motanul albastru și, ghemuindu-vă amîndoi între aripile lor diafane, veți începe orbește să toarceți pînă cînd blînzii serafi vor crede că asta ar trebui

să se cheme pe pământ Vis și vă vor ocroti, și vă vor aduce noaptea cuvertură...

„Poveștile-s făcute pentru îngerii!”
îmi spui...

Dă viețile de-a dura prin mătasea moale, poate așa o să ajungi să simți aromele zilei de azi pulverizate în văzduh, poate așa o să îți se oprească pe gene, prin păr, pe umeri, omizi aurii ce vor purta pe trena infinită melci de sidef ce umplu nucile cu miez de rodii...

Poate vei avea curajul ca, măcar azi, să te îndrăgostești într-adevăr, să ieși dansînd pe ulițele tocite, printre greieri mov și tîrgoveți, să înveți demoazelele cum se cuvine să primească un buchet de mărgăritar, un sărut, un trup...

Măcar azi poate o să zîmbești fără falsitate, o să îți în palmă degetele potrivite, poate măcar acum, cînd primăvara îți arată că ai putea iubi atît de mult, o să vezi cît de departe pot ajunge corăbiile sufletului...

Dă viețile de-a dura prin mătase, iată, fluturii regatului meu poartă doar

pentru tine o zi neomenesc de frumoasă...

Cu frunze de levănțică înmuiate în lapte crud de veveriță șterg ferestre și cristale, încerc să albesc pînă la miez clanțele, mînererele, retina, să evapor ușile, zidurile, tot ce cîndva am atins cu sufletul în încăperea asta nenorocită...

Trudesc așa de ani de zile sperînd ca, odată și odată, totul să devină invizibil, că o să pot nimici amintirile, trupurile, urmele de pași de pe tavanul portocaliu, chipurile noastre încremenite în oglinzi topite.

Doamne, de mi-ar reuși munca asta migăloasă numită vulgar viață poate că aş avea din nou puterea să şuiier ţanţoş după fluturi multicolori, să pocnesc doar din degete pentru ca melcii pepit să tragă la scară și lăcuste în ţinută de gală să mă îmbie, zîmbitoare nevoie mare, la o nouă călătorie prin oraşul ăsta îngheţat de atîta primăvară...

Poate că astfel o să capeți iar a-
ripi...

Poate o să fiu iar cer...

Nu o să reușesc să țin minte toate astea, scrie-mi te rog pe pleoape, zgîrie-mi retina cu amintirile noastre...

Înghesuie în mine - cum numai tu știi - plimbările, parcurile, tot ce am iubit și ce am urât cândva... Poate așa o să izbutești să nu mai încurci ani, degete, trupuri, poate o să fii mîndră de mine când o să-ți șoptesc numele meu ca să te scot din încurcătură, să nu mai roșești când mă prezinți...

Spune-mi tot ce ai vrea să știi, cîte fire de păr încîlcește vîntul, cum ți-ai mușcat de emoție și plăcere buza de sus, de unde ți-ai luat bluza roz cu anime... Nu știu la ce mă ajută acum toate astea dar cu siguranță pe tine te vor salva când nu vei mai știi cine ești, ce e aia dragoste, ce cauți lîngă mine...

Spune-mi, șoptește-mi totul dar
să știi că nu o să reușesc să le țin min-
te...

Scrie-mi te rog pe suflet...

Eu nu exist, sunt doar o poveste istorisită dis-de dimineată de melcii tacticoși îmbrăcați în fracuri portocalii și domesticite, în timp ce-și beau ceaiul de vanilie și ronțăie molcomi fursecuri de vată.

Sunt doar o părere, un abur ce vă cuprinde atunci când aveți cheful și curajul necesar să trageți cerul mai aproape, când vă spuneți - fie și în gînd - „Ei, și ce dacă mă plouă!” și dansați și vă aruncați pantofii roșii cît colo pe asfaltul albastru, fără să vă pese că o să le ciobiți pielea de veveriță, tocurile din tulpini de iris...

Eu sunt gestul acela diafan pe care-l faceți șăgalnic atunci când credeți că el merită și, simțind ca o iluzie epiderma pulsînd, prindeți ușor bluza fistichie de tiv pentru a o lăsa apoi să plutească prin camera aromată...

Nu, eu nu exist decît în mintea
voastră, sunt distanța dintre gene, se-
cunda dintre două buze, răscrucea din-
tre trupuri, un graffiti de rodie desenat
de o lăcustă mioapă pe sufletul vostru...

Nu vă amăgiți...

Eu nu exist...

Să ne-adîncim în noapte ca-ntr-o rană pe care vin îngerii gravi s-o spele, s-o șteargă cu marama de foi de liliac, s-o lecuiască picurînd pe timpul deschis și sîngerînd tinctură de rouă și gălbenuș de nutrie...

„Nu se mai poartă tristețea - îmi spui, mestecînd încet omizi albastre țiplate în foițe de zahăr ars - ... nu se mai poartă... Cine mai știe azi ce e sărutul pe tîmplă, cine mai poate iubi violet? Ai mai văzut tu ziduri parfumate de plăceri, ai mai încurcat tu ulițe în priviri de îndrăgostiți? Cîte uși ale inimei se închid, cîte mîini rămîn veșnic întinse spre niciunde... Nu, nu se mai știe a iubi... Nu vezi, încercăm să ne ascundem sufletul și să scoatem buricul la vedere...”

Dincolo de tine, o veioză idioată împrăștie umbre de lapte în fotoliul de pluș și dintr-un colț al camerei se aud

șoptit, ca un susur de șarpe invizibil,
melodii multicolore...

Și deschid fereastra, poate odată
cu noaptea o să pătrundă în noi și flu-
turii fosforescenți, poate o să te tre-
zești naibii odată și, auzind cum greierul
birjar, în fracul lui de argint, pocnește
din miliarde de bice de leuștean, o să ai
curiozitatea să-ți apleci sînii de catifea
pe fereastră, să surîzi, să dai drumul bi-
lelor de păpădie să vestească zorii...

Și-atunci o să înțelegi că te iu-
besc, că - uite - mai știi încă să te fac
să rîzi, că mai pot dresa motanii pătrați
să-ți aștearnă la picioare misive de amor
scrise pe norii portocalii ai zilei de mîi-
ne.

O poftă teribilă de a-ți scrie la ora asta dementă din noapte, de a topi prin litere atâtea sute de kilometri, atâtea ani ce ne despart, atâtea tăcere...

Aș vrea acum să-ți fiu alături, să te servesc dis-de-dimineată cu clătite răsucite în dulceață de rodie, așezate fistichiu pe farfurioare de cristal învechit, să chem îngerii peltici să psalmodieze zorile, să mîn șatra melcilor albaștri pe trupul tău cărări să deseneze...

Aș parfuma la nesfârșit pernele moi de mătase, încheietura palmei, petalele aș desena pe pleoape și aș continua tot așa, cu versuri scrise oblic pe motani pătrați, pînă cînd, nebună de așteptare și de-atîtea miresme, m-ai lua de mîină gata să hoinărim Venețiile sufletului.

Ai înțelege atunci cît de frumos știi să iubești, de cîtă tainică reverență este nevoie pentru a spulbera lumea as-

ta, mulțimea de oameni fără inimi, cât de mult ai așteptat și câte culori dansează de ani în tine...

Am impregna cu amprentele trupurilor noastre ziduri, dealuri, copaci, nori de celofan și, într-un târziu - sătui de atîta bîrfă - tîrgoveții s-ar pulveriza în ziua asta incredibil de primăvăratecă, iar mie, din tot vocabularul inventat, nu mi-ar mai rămîne decît doi fluturi de dantelă pentru partea nevăzută a lumii tale...

Tu vrei doar povești, și povești, și povești...

Motani argintii înhămați la calești de catifea, sfîșiind ulițele violet ca și cum ne-ar spinteca sufletele, greieri pe pit, purtînd fracuri nesfîrșite, și cingători, și revolvere din lemn de trandafir imperial, țigănci înmiresmate de amor ce-ți aruncă în cale buchete de smeură și monede de nasturi, melci înmuiați în vanilie și apoi rostogoliți pe trupul tău clocotitor de vise.

Rîvnești blazon înzorzonat brodat pe pleoape, basme cu dovleci și prinți idioți dar descurcăreți, zulufi pentru gene, perne de mătase umplute cu smîntîină, omizi de borangic desenate naiv și seducător pe pijamale, botoșei de angora în care să te afunzi după ce-ți termini baia de seară, încălzind între palme cana cu lapte și scortîșoară...

Visezi la degete din abur trandafiriu ce știu să-ți învrăjbească sînii, buzele portocalii presărate cu dulceață de nuferi, picioarele infinite pierdute în momentul amețitor al întîlnirii...

Și mă aștepți cu toate astea-n tolbă, și-mi trimiți rîme pudrate să mă poarte spre tine cît mai iute, să nu ne prindă noaptea cu sufletele arzînd de atîta așteptare...

Tu vrei doar povești, și povești, și povești...

De cîtă răbdare avem oare nevoie pentru a descifra așa cum se cuvine semnele timpului presărate prin lume?

Cînd vom înțelege că aromele, mi-resmele nu sunt lăsate pentru orice suflet, că zorii nu se arată niciodată ochilor deschiși? Cînd vom știi că nu întotdeauna trebuie să cîștigăm, că se cade să fim uneori blegi, naivi și catifelati ca un bot de cerb?

Cît va mai dura pînă vom găsi omul acela care, oprindu-se lîngă noi, va avea puterea să rețină secunde zile în șir, luni, ani, secole, transformîndu-le într-un cuvînt, în cinci litere vulgare și prea des folosite: „viață”?

Cînd vom simți într-adevăr că adevăratele despărțiri îți topesc doar trupul, alea două mîini și două picioare, alea zece degete și tot ce mai ai în rest, că, indiferent de cît doare, oricum rămîi

pe vecie ca o culoare bolnavă, ca o ramură crescută adînc în alt trup.

De cîți ani vom mai avea nevoie ca să simțim că noaptea este întotdeauna amară, că omizile ne ară blînd amintirile, că ecoul se trezește doar prin clipire, că bucuriile sunt întotdeauna absurde și tocmai pentru asta le rîvnim?

Oare cînd vom înțelege că poveștile dor teribil dacă sunt spuse prea devreme și, mai ales, că ceea ce există cu adevărat între doi oameni este un cîntec infinit, ceva care continuă, care nu se oprește la capătul propriei noastre vieți.

Întotdeauna ne simțim mai bine când vedem universul bolnav, întotdeauna zîmbim fericiți când realizăm cum norii de vată încep să se deșire deasupra noastră, cum se descompun în văzduh păsări și copaci și...

Ne spunem atunci în gura mare, așa, ca să ne audă toți: „Uite, un dezastru mai mare decît în mine!!!” și, după ce am admirat îndeajuns decăderea, parcă simțim în noi puteri incredibile, cheful ăla teribil ce ne face să flănăm pe străzi fericiți, să smulgem buchete imense de trandafiri din brațele florăreselor, să graffitizăm ziduri și inimi fără să ne pese de ce vom lăsa în urmă.

Murim de plăcere când asistăm la apusul lumii, când vedem că nu doar florile din noi se ofilesc, că nu numai îngerii noștri își pierd miresmele, nimbul, aripile și culegem ca nebunii fulgi portocalii

ce ne vor aminti că am fost și noi cândva din mătase, că , odată, am vegheat și noi un amor, că am adus portocale și kiwi și lăcuste de zahăr ars și le-am așezat ușor pe pleoapele dorite...

Întotdeauna ne simțim mai bine când vedem universul bolnav...

Întotdeauna avem nevoie de o umbrelă ce ne acoperă viața...

O să te strig „Lamprissa” iar tu, la fel de rece și tăcută și seducătoare, adâncită în baldachin, printre miliarde de perne din vanilie, răsucind între degete lungi țigarete din foițe de ștevie, vei înhăma roiuri de melci violet ca să ne putem începe călătoria prin burg...

Cînd străzile vor apune eu, suflet înmănușat în catifea, voi adia prin flautul de abanos pînă ce trupul tău longilin, încins de atîtea sunete, va topi veștmințele și, biciuind candelile pînă la înflăcărare, voi da voie canarilor să-și înceapă ritualul.

Mai întîi vor sosi melcii diafani ce vor presăra secunde de culoare și își vor șerpui trenele pepit trezind la viață lobul feeric, pe clavicula unduitoare...

La apus vor coborî înspumați, spre a preda ștafeta omizilor de angora îmbibate în șerbet de crini imperiali ce se

vor rostogoli fremătătoare pînă ce sînii se vor înfiora și, incandescenți, vor străpunge aerul, aromele, retina...

Într-un final, mînînd tandru cu ciorchini de bice cormorani infiniți de fildeș spre îmbujoratele coapse, vei aștepta într-o bufantă desfătare ca peștii roz să se oprească din zborul lor și să adulmece înmiresmata rouă a plăcerii...

O să te strig „Lamprissa“...

Topești flori mari de crin în căni
cu ceață...

O nouă zi începe și durerea tre-
buie pulverizată, diminețile au nevoie de
scorțișoară și vanilie, doar așa poți porni
fraged la drum, doar așa poți închide o-
chii pe străzile întortocheate...

Nu ai de ce să te temi...

Întotdeauna lumea este închisă în
tine, apare numai când dorești...

Urcă deci în șaretă și dă bice
melcilor, lasă-te în seama lor, știu ei pe
unde să te poarte, cunosc orașul de aba-
nos, ulițele cu antichități și amintiri, pă-
durile de ciuperci pepit, câmpurile de va-
tă, știu ei pe unde te poți adânci în rîuri
de ulei de nuferi...

Poți hoinări cît vrei, te poți
întoarce tîrziu, adulmecînd balsamul unei
zile ce-a apus...

Hai, du-te acum!

Lasă-mi doar flori mari de crin
topite-n căni cu ceață...

Sunt tot ce nu ați vrut să zacă-n mine: plicuri de rouă, mere, scorțișoară, ghiozdane cu gutui cerate, cărți cu desene indecent de frumoase, creioane violet ondulate de atîta supt, oglinzi îmbujorate de sîinii incandescenti, ciorapi de dantelă răsuciți diafan de pe coapse îngerești, perne cu fulgi de mărar, căni infinite în care, dacă nu ești atent și te apleci mai mult decît se cuvine, riști să te pierzi în rîuri de lapte albăstriu, versuri scrise migălos, cu scobitoarea înmuțată în dulceață de kiwi, pe buze întredeschise, fremătînd de așteptare și plăcere, urechi desenate invizibil cu vîrful limbii, degete în care se prind, ca într-o capcană, melci de fildeș, plete nemărginite înșirate ca un covor de mătase pe străzile orașului, pleoape pictate cu spumă, apusul durerilor, lingurița de argint

În care se oglindesc diminețile, miresmele
a două trupuri îngemănate...

Sunt tot ceea ce vă este rușine
să fiți voi!

Tu îmi spui că îngerii răsar precum florile, că, de închizi ochii, îi poți vedea cum se ivesc prin nesfârșite câmpuri de lavandă și - de ai îndelungă răbdare și delicatețe - îi poți culege așa, ușor, tulpină cu tulpină, precum culegi irișii sau crinii de mătase...

Buchete de îngeri poți să faci de reușești să te topești la timp, dacă știi să zîmbești, să nu ți se înăclăiască pașii prin lumea asta infernală...

Și lumea lor este atunci lumea ta, jocurile lor sunt infinit mai frumoase decât cele ale copilăriei, și buzunarele-ți sunt atunci pline de lăcuste de cristal și melci și fluturi...

Iar eu încerc să te-ascult, să-ți urmez degetele, sufletul, urma stacojiei pe care buzele tale o lasă în aerul imaculat, tot sperînd că poate o să reușesc cîndva să ajung la tine, că odată și odată

distanța dintre noi va apune, că o să te
oprești și-o să deschizi larg ferestrele
trupului și o să am locul meu pe pervazul
inimei...

Tu îmi trimiți seara mesaje explo-
zive și îmi spui că îngerii răsar precum
florile...

Nu-i între noi decît un drum de rouă, blînd luminat cu raze de mătase...

Îl tot străbat, în spintec zi de zi pe din două, de-am ajuns să-i cunosc fiecare piatră, fiecă fir de iarbă argintie, zidurile lui mi-au crescut adînc în suflet și acum lasă melci peltici să-l deseneze cu incandescentă lavă...

Și te tot caut, tot încerc să te găsesc prin rîurile de crini, prin valuri de canari multicolori, sperînd ca, odată și odată, să te pot lua de mîină, să-ți dau ușor părul de pe frunte și așa, în cămăși de forță și de gală, să pornim prin oraș hai-hui, declamînd versuri într-o limbă inventată și plină de miresme...

În jurul nostru s-ar aduna atunci, ca la teatru, tîrgoveți portocalii, duduî îmbujorate de plăcere, reni de fildeș cu motani enervant de tandri în șa...

Și-am sta așa luni, ani, veacuri întregi pînă cînd ne-ar cotropi apusul și-am înțelege că doar noi putem lumina lumea asta cenușie...

Nu-i între noi decît un drum de rouă...

Mi-e viața îndesată-n degetare de fildeș... ți le dăruiesc de vrei.

Le poți purta atentă, să nu se verse anii topiți în rouă, în timp ce străbați burgul, în timp ce te lași parfumată de primăvara asta atroce... Le pendulezi între degete, poți simți căldura lor nefirească pulverizată pe gât, pe sîni, pe coapse, te joci cu ele tot dîndu-le de-a dura între suflet și trup ori te poți aprofunda în fotoliul tău caramelizat și, în timp ce sorbi din căni spiralate lapte de crini, le poți lăsa așa, să plutească ușor prin încăperea crudă. S-ar revărsa din ele, la oră fixă, legende multicolore, amintiri bolnav de adorabile, jocuri copilărești, săruturi, pași pe ziduri și, de ai răbdare pînă la sfîrșit, te-ai putea desfăta și cu tainica mea poveste de amor...

Primește deci aceste degetare...

Mi-e viața îndesată fin în ele...

Tu vrei să pui capcane pentru în-geri...

Te strecuri prin noapte și ungi străzile orașului cu dulceață de toporași ca să le afli urma, îmbibi zidurile scorojite cu parfum de vanilie ca ei să adulmece și, vrăjiți, să mai zăbovească o clipă prin rahatul ăsta de lume...

Tu crezi că, dacă legi buchete imense de iriși în crengile copacilor îi poți păcăli, crezi că ar uita raiul dacă rostogolești în văzduh miliarde de baloane impregnate cu versuri de amor...

Și așa îți petreci lunile, anii, viața, pregătind așternutul pentru cei născuți cu aripi, șoptind în fiecare dimineată târgoveților că trebuie să aibă răbdare și ochi închiși, că numai așa pot simți cum în piept li se trezește o nouă viață, cum se va putea schimba acustica sufletului...

Iar vrei să pui, cu mîna ta un-
ditoare, capcane pentru îngerii...

Înhamă iar ogarii la caleașcă... putem porni la drum, a început deja să se lumineze, la ora asta pădurea adoră să fie răscolită...

Pune-ți deci pe umeri șalul de catifea, adu cu tine și câteva perne umplute cu scorțișoară, nu uita să iei și pledul în care peștii zboară.

Hai, putem pleca de-acum...

Putem ciocni, în sănătatea morții, mătăsoase cupe de crini umplute cu vodcă și vanilie și-apoi, mestecînd înfiorați rîme de angora, să ne lăsăm leneși purtați prin miresele primăverii...

Iată, poteci de cașcaval pané se deschid în fața noastră, la vederea ta iriși stacojii își pleacă duiosi frunțile în semn de omagiu, cerbi cu ramuri pe creștet te-mbie să-ți alegi prea coapte rodii crescute-n gîndul lor...

Știi doar că, dincolo de pădurea asta de ghiocei sunt munți infiniți în care îngerii sihaștrii înalță rugăciuni întru succesul călătoriei noastre, lăcuste ce pregătesc orez cu lapte pentru desert, greieri pitici cu viori ascunse-n pulpe...

Înhamă deci ogarii la caleașcă...
Trebuie să ajungem înainte de apus, ca timpul să poată lăsa peste noi, ca o cortină, ca o pleoapă invizibilă, două amprente ale aceluiași suflet...

Vrei melci de vată să-i topești sub limbă, să-nchizi ușor ochii de plăcere și, răsucită-n moi pleduri de mătase, să te dedai la îngerești dezmățuri...

Și-atunci vin motani diafani să-ți toarcă prin plete pînă le lasă parfumate și unduitoare, omizi de ceară ce, topite-n amorul trupului, se preling șerpuiind pe clavicule, pe sînii infinit de îmbujorați, pe pîntecul înfiorat unde vor poposi, fericite, în golful buricului tău...

Pelicani vor depune - în semn de amintire și omagiu - în fiecare palmă, crapi mari din zahăr ars ce, simțind căldura degetelor se vor trezi la viață și, în dans ritualic, îți vor oferi buchete de solzii de fildeș pentru fiecare pleoapă...

Într-un final greieri în frac, vîslind în bărci din feliuțe de kiwi vor începe călătoria spre adîncul ființei tale iar

lăcuste fosforescente îți vor picura pe
coapse sirop de mure, ulițe pentru ca o-
rele să știe unde se cuvine să apună.

Vrei melci de vată să-i topești sub
limbă...

Înmoaie încet fluturi de pluș în cana infinită, lasă culorile lor să se dizolve, să-ți scortșoarească pînă la lacrimi laptele de vanilie, buzele, inima...

Soarbe apoi totul dar încet, lin, picătură cu picătură, ca și cum - printr-un invizibil pai - sorbi cuvinte, povești, amintiri, vise...

Pentru așa ceva nu-ți trebuie nici facultăți, nici diplome...

Doar o muzică în surdină, lumină atenuată prin mii de paravane din pergament, șoapte, căni cu ceai de nuferi, pleoape tatuată cu săruturi, degete strîns împreunate...

Lasă deci orele să curgă, lasă timpul ăsta să danseze în noi odată cu ploaia, să ne încălzească trupul lasă...

Căci viața nu este decît cealaltă față a nopții, cănila sunt doar fîntîni cu

toarte, trupurile biete coji pentru aburul ăsta numit atît de vulgar „suflet”...

Înmoaie deci fluturi de pluș în cana infinită...

Atît să-mi lași, un fluture pe per-nă...

Mi-ar fi de ajuns, m-ar ajuta enorm să mă descurc prin pădurile astea de beton și sticlă și becuri, m-ar salva ori de cîte ori aş păși aiurea pe marginea clădirilor, de cîte ori aş risca să mă înghită tavanul...

N-aș mai suferi atunci cînd pleci, cînd nu te pot suna, nu te pot atinge, cînd nenorocita asta de cameră se blochează și rămîn ore în șir privind un fost fotoliu al unui fost trup...

Aș putea atunci păși vioi și sigur pe străzi, fără să simt aromele tale, fără să mă mai afund în pașii tăi lăsați prin primăvara asta tembelă și debutantă, m-ar dura undeva de cum privești și ce zîmbete mai arunci mulțimii...

Nu te-aș mai aștepta, mi-aș stoarce doar mie, într-o cană imensă,

suc de rodii și mărar și vanilie, aș scrie numai pentru mine și-aș desfința toate emoticoanele alea aiurea de sentimentale pe care oricum mai mult eu le folosesc...

Lumea n-ar mai exista, aș fi regele unui ținut plin de pitici, motani și colivii pline cu misive de amor iar noaptea s-ar topi altfel în mine, fără teamă...

Fără teamă aș aștepta zorii și zilele și aniii...

Atît să-mi lași, un fluture pe pernă...

Înnodat și unde sunt ele acum? Oare unde îi sunt bunicii, căror bătrâni cerșetori, ghemuiți lângă ziduri, cu cărți de rugăciuni în palme și cartoane pe genunchi o fi rostogolit monede de chihlimbar?

Palmele lui oare cine le-a încălzit, ce degete a prins în degetele sale, ce obraji o fi sărutat, ce buze i-au șoptit și ce povești? Ce încălțări o fi avut prima dată în picioare, or fi fost colorate, or fi avut stelute roz pe tălpi sau erau simpli și albi? Ce flori i-au înmiresmat părul, cum o fi fost primul sărut, prima iubire, cât de ușor o fi trecut de prima despărțire a poveștii comune? Ea era frumoasă, era înaltă, suplă, bondoacă, veselă, tristă? Purta oare ochelari sau îi ura? Avea părul lung, ondulat, blond, castaniu, sau era tunsă periuță, precum copii o-braznici de altădată? Cîți cercei avea și unde? Cîte scări au urcat împreună și cîte au coborât singuri? Cîte vise? Cîte tăceri?

Unde mi-e trupul?

Cine-l va găsi și când?

Îmi spui că trebuie să mă opresc, că deja este mult prea mult și mult prea inutil, că nu există fluturi și regate cu dovleci și greieri, că toate rîndurile astea scrise de luni și luni de zile se transformă într-o cărare ce duce niciunde și lumea este frumoasă și parfumată și fără să vină cineva s-o împopoțoneze cu „aberații”...

Și cuvintele tale vin într-o nouă zi dintr-o nouă săptămînă și mă întreb dacă nu cumva ai dreptate, dacă nu este și asta un semn că nimic nu există, că totul trebuie tăcut și trăit.

Și-aș face asta, aș închide coșme-lia asta în care am căutat să-mi colorez nopțile, n-aș mai deschide ușa pentru ni-meni, aș șuiera pe toți cei ce prin geam ar privi.

Aș face asta, chiar aș avea cura-jul să o fac dacă aș știi că nopțile mele

atunci nu s-ar transforma în zile și dacă ar exista cineva care mi-ar putea atunci răspunde de ce naiba, dacă totul este atât de frumos și cald și simplu, nu sunteți fericiți???

De același autor:

„Mic tratat de colorare a nopții” -
poeme

„Rituri de dragoste și ură” - poeme

În pregătire:

„Cehov și ceai” - poeme, antologie